

Z OBSAHU	Síla v maličkosti a pokoře. Homilie papeže Františka při mši svaté v Čenstochové	04
	Mučedníci komunismu: Mons. Luigi Bumçi a Mons. Gasper Thaçi	05
	Den pro rodinu – My jsme tady taky	11
	Jak mohou křesťané přetvořit naši kulturu. Prázdninová příloha	I–IV

TRADICE OTCŮ

Z traktátu „O vtělení Páně“
od biskupa Theodoreta
z Kyrrhu († kolem 460)

Utrpení našeho Spasitele jsou našimi léky. Poučuje nás o tom prorok, když volá: *Sám nese naše hříchy, za nás trpí bolestmi; ... byl raněn pro naše hříchy a rozdrčen byl pro naše zločiny; tížily ho tresty pro naši spásu, jeho rány nás uzdravily. Všichni jsme bloudili jako ovce; proto byl jako ovce veden na smrt a jako beránek, který mlčí před stříhačem.*

Když pastýř vidí, že se mu ovce rozeběhly, vezme jednu ze stáda a vede ji na pastvu, která se mu líbí, a tím za sebou přitáhne ty ostatní. A stejně tak i Bůh Slovo: když viděl, že lidské pokolení zabloudilo, vzal na sebe podobu služebníka, spojil ji se sebou, jejím prostřednictvím k sobě přitáhl veškerou lidskou přirozenost a přivedl na Boží pastviny ovce, které byly odkázány na špatnou pastvu a nechány napospas vlkům.

Proto vzal náš Spasitel na sebe naši přirozenost, proto Kristus Pán podstoupil spásná muka, nechal se poslat na smrt a uložit do hrobu. Zrušil onu dávnou, věky trvající vládu a těm, kdo byli svázáni s porušitelností, slíbil neporušitelnost. Obnovil zbořený chrám a probudil jej k novému životu, mrtvým očekávajícím jeho vzkříšení potvrdil pravdivost a jistotu svých zaslíbení.

Ano, praví, právě tak, jako se lidské přirozenosti, kterou jsem přijal od vás, dostalo přijetím božství a ve sjednocení s ním slavného vzkříšení, takže odložila pomíjivost a utrpení a vešla do neporušitelnosti a nesmrtnosti, i vy budete zbaveni tíživého otroctví smrti, odvrhnete pomíjivost s utrpením a vstoupíte do stavu, v němž nebude pro utrpení místo.

Uhnání z ráje (katedrála v Monreale). Foto: Flickr, Slappa2006 (CC BY 2.0)

Zápas o něco, co možné není

Už půlstoletí postupuje v západním světě civilizační rozklad. Už dávno v oblasti ducha neútočí jen agresivní nevíra proti křesťanské víře, ale ve jménu absolutní tolerance a rovnosti, za podpory státních institucí (i EU) a většinou zmanipulovaným jazykem, jako mnohohlavá saň dští liberální „intelektuální elity“ svůj animus na přirozený svět a zdravý rozum. Známe floskule? – Inkluze, antidiskriminace menšin, hlavně žen, antinacionalismus, otevřená společnost, víra v jedno kosmopolitní lidstvo budoucnosti a také zbožštění autonomního jedince lidských práv, rovnost kultur i sexuální orientace, oné povinné („korektní“) ideologie.

Nejzákladnější útok je veden na sexuální morálku a tím i na rodinu, základ společnosti. Po dekádách feministické agitace, jež má lví podíl na polovině dětí narozených nezadaným ženám, se prosadilo registrované partnerství ho-

mosexuálů i adopce dětí páry stejného pohlaví.

Většinová intelektuálně netečná společnost sice tuší, že je cosi ne tak v pořádku, je však tolerantní a s propagandou svobody a snášenlivosti si neví rady. Má pocit, že o moc nejde, že se jí to ani netýká, a co je legální, je i morální. Vždyť většina té čtyřprocentní silně promiskuitní menšiny se ostatně do adopce dětí nijak nehrne. Jí šlo hlavně o deklaraci, že je stejnopohlavní, neplodné manželství plnohodnotným svazkem na rovní manželství muže a ženy, a nikoli o monogamní závazek. Prazvláštní úkaz, zápasit o něco, co možné není, a to za cenu dvojnásobně postižených dětí vyrůstajících v nenormativní rodině.

Křesťanská obrana, zvláště v Americe, stále ještě doufá ve zdravý rozum většiny. Sociologické studie detailně pro-

Dokončení na str. 2

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales
© Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Papež František v Polsku

Ve dnech 27.–31. července 2016 navštívil papež František Polsko. Hlavním bodem jeho cesty bylo setkání s mladými poutníky z celého světa v rámci krakovských Světových dnů mládeže. Kromě Krakova papež navštívil také poutní místo Čenstochová, kde slavil mši svatou u příležitosti 1050. výročí křtu Polska (homilii z této mše svaté najdete v tomto čísle na straně 4), a vyhlazovací tábor v Osvětimi. Do pamětní knihy zde napsal: „Pane, smiluj se nad svým lidem! Pane, odpuštění za tolik krutosti!“

Při oficiálním přivítání s účastníky Světového dne mládeže papež mladým mimo jiné řekl: „Je to dar z nebe vidět mnohé z vás, kteří se svým tázáním snažíte, aby se věci změnily. Je krásné a těší mne u srdce, když vidím vaši vitalitu. Církev na vás dnes hledí a chce se od vás učit, aby obnovila svoji důvěru v Otcovo Milosrdenství, které má stále mladou tvář a nepřestává nás vybízet k účasti na jeho království. Znam nadšení, které vkládáte do svého poslání, a dovolím si opakovat: milosrdenství má vždycky mladou tvář.“

V neděli papež završil oslavy Světového dne mládeže v Krakově mši svatou. K mladým účastníkům se v tento den připojili i další poutníci, podle organizátorů tak celkový počet přítomných přesáhl dva miliony. „Jsme milované Boží děti, to je naše identita,“ řekl František a prozradil také místo příštího celosvětového setkání mládeže – v roce 2019 se setkání uskuteční v Panamě.

V závěru papež mladé povzbudil: „Nezastavujte se na povrchu věcí a nedůvěřujte světské liturgii zdání, v nalíčení duše, aby budila lepší vnějškový dojem. Dobře ale instalujte ta nejstabilnější připojení: tedy srdce vidoucí a neúnavně předávající dobro. A tu radost, kterou jste od Boha zadarmo dostali, prosím vás, zadarmo nezištně dávejte dál, protože mnozí na ni čekají. Čekají ji od vás.“

Církev.cz

Dokončení ze str. 1

kazují nečistotu homosexuálního sexu a tragické důsledky zvláště mužských vztahů: mnohonásobnou promiskuitu, venerické, střevní a parazitické choroby, násilnosti, sebevraždy i nízký věk dožití. Křesťané ale nalézají útěchu v Bibli, slovy protestantského teologa: „Pohlavní rozdíl se podílil na kreativním Božím aktu stvoření muže a ženy... Heterogenní pár fyzicky prožívá nádhernou diferenciaci, která je i strukturou světa a pozváním do tvořivé a organizované vzájemnosti, hrází proti chaosu pohlavního zmatení.“

Nevěřící rozum metafyzice jistě neporozumí a laskavá, česká katolická nabádání, že křesťan má jít příkladem, vytvářet stabilní rodinu a neodsuzovat, zřejmě nikoho neosloví. Osvobozuje pravda. Homosexuální přitažlivost, donedávna trestaná v obraně společnosti, je prastará jako samo lidstvo. Není však nezbytně neřestí rovnou incestu, pedofilii či nekrofilii. Staří Řekové ji v obraně mužství regulovali na onanistický, nepenetrativní styk s nezletilými mladíky (13–17), to jen dnešní novopohané propadají bezuzdnosti vlastního já. Velkou katastrofou je proto veřejná propagace hrdosti na svou často voluntaristickou orientaci, jež zamlčuje, že na rozdíl od komplementárního aktu, kdy se zároveň s tělem láskyplně pojí osoba s osobou a tělem odlišným, což je podstatou erotické lásky, homosexuál tragicky uzavřen v pasti svého těla se pouze narcisticky ukáží.

A právě takový příklad nafouklého ega vede k rozvratu světa.

*Alexander Tomský
politolog a nakladatel*

Papež vyjádřil bolest nad útokem na francouzský kostel

Papež František vyjádřil bolest a zděšení nad událostí v Saint-Étienne-du-Rouvray ve francouzské Normandii, kde dva ozbrojení muži přepadli kostel, zabili čtyřiaosmdesátiletého kněze o. Jacquese Hamela a zajali několik rukojmích. „Papež zásadně odsuzuje jakoukoli formu nenávisti a modlí se za všechny postižené. Jsme obzvláště ohromeni tím, že se ono hrůzné násilí odehrálo v kostele, na posvátném místě, kde se hlásá Boží láska, vedlo k barbarské vraždě kněze a postihlo další věřící. Jsme nablízku francouzské církvi, rouenské diecézi, zasaženému společenství a francouzskému národu,“ řekl tiskový mluvčí Svatého stolce o. Federico Lombardi.

Pařížský arcibiskup kardinál André Vingt-Trois sloužil ve středu 27. července v katedrále Notre-Dame za oběti útoku mši svatou, které se účastnil prezident François Hollande, členové vlády, poslanci a šéfové opozičních stran. Homilii z této mše svaté přinášíme v tomto čísle na straně 7. Předseda Francouzské biskupské konference mons. Georges Pontier vyhlásil na pátek 29. července den modlitby a postu za svou zemi a za pokoj na celém světě.

RaVat, op.cz

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Aleppo volá Krakov

„Harrek Kalbak“ – „Rozhýbej srdce“. Pod tímto titulem se nesly Světové dny mládeže v syrském Aleppu, které ve dnech 29. až 30. července zorganizovali tamní salesiáni a místní církev s požehnáním aleppských biskupů všech východních obrádů. „Zapojili jsme třicet různých sdružení, skautské skupiny a farnosti. Očekáváme asi 1200 mladých lidí,“ vysvětluje pro italský deník *La Stampa* (25. 7. 2016) o. Pier Jabloyan SDB. „Heslem ‚Rozhýbej srdce‘ chceme naznačit pohnutí Ježíšova srdce ve vztahu k chudým lidem. Zveme mladé lidi, aby si osvojili pocity, které Ježíš zakoušel ve vztahu k druhým. Moc by nás potěšilo, kdyby papež v Polsku zaslechl hlas aleppské mládeže,“ dodává syrský salesián.

Téma letošních Světových dní mládeže „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství“ (Mt 5,7) přitom v troskách Aleppu nezní jako něco zcela samozřejmého. „Není lehké mluvit o milosrdenství tam, kde nás zdánlivě opustilo,“ připouští otec Pier. „Stále se však pevně držíme naděje, že po dlouhé noci zazáří slunce. V Aleppu se milosrdenství projevuje každodenně prostřednictvím lidí dobré vůle, kteří konají pravé skutky milosrdenství a ukazují tak, že Zmrtvýchvstalý je skutečně Pánem života. Nemáme toho moc k rozdávání, ale snažíme se činit dobro podle svých možností a situace, kterou prožíváme a která je trvale nejistá.“

Jak podotýká otec Jabloyan, právě po jistotě a bezpečí lidé touží ze všeho nejvíce. „Nedostatek veřejných služeb – tedy chybějící dodávky elektrického proudu, vody, plynu a nafty – je možné nějak překonat, ale neustálému nebezpečí nelze uvyknout. Střídá se ostřelování s bombardováním, dopadají na nás střepiny z trhavin... Nemůžeme si zvyknout na válku, která každý den kosí nevinné oběti,“ říká jeden ze tří salesiánů, kteří neopustili Aleppo: „Pracujeme zejména s nejslabší vrstvou společnosti, tedy dětmi, dospívajícími a mladými lidmi. V duchu dona Boska působíme na výchovné rovině a v pastoraci,“ uzavírá o. Pier. Dodejme, že do salesiánských oratoří, kde pomáhá 85 animátorů, dochází téměř tisícovka mladých lidí. A tentýž počet navštěvuje také hodiny katechismu, které se konají v zimním období, píše italský deník *La Stampa*.

RaVat

Byla zveřejněna apoštolská konstituce Vultum Dei quaerere

Podpora náležitě formace, specifická kritéria autonomie ženských kontemplativních řeholí a sdružování klášterů – to jsou některé z bodů apoštolské konstituce papeže Františka *Vultum Dei quaerere* – Hledání Boží tváře, která je věnována kontemplativnímu životu ženských řeholí a která byla zveřejněna v pátek 22. července 2016. Dokument podepsaný o slavnosti svatých Petra a Pavla (29. června 2016) obsahuje 12 reflexí o kontemplativním životě všeobecně a je zakončen 14 specifickými ustanoveními.

Kontemplativní duše jsou majáky a pochodně, které vedou a provázejí lidstvo na jeho cestě – takto chápe toto specifické povolání Petrův nástupce. „Ve světě, který někdy i bezděčně hledá Boha – píše papež –, se zasvěcené osoby ve svém hledání nikdy nesmějí zastavit a neustále musí nést současnému světu evangelium.“ Papež povzbuzuje kontemplativní sestry k „houževnatému překonávání pokušení, zvláště těch, která vedou k apatii, rutině, demotivaci a paralyzující omrzlosti (akédia)“.

Papež v dokumentu rozlišuje dvanáct témat kontemplativního života. Jedním z nich je formace „vyžadující ustavičnou konverzi“. Kláštery „mají věnovat velkou pozornost rozlišování duchovních povolání a nenechat se strhnout pokušením počtů a výkonnosti. Mízou zasvěceného života, zdůrazňuje konstituce, je modlitba, která nesmí být prožívána jako „stahování se do sebe“, nýbrž jako „rozšiřování srdce, aby objímalo celé lidstvo“, zvláště trpící.

RaVat

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>.

SLOVO KNĚZE

Blíží se slavnost svatého Dominika. Letos ji budeme prožívat obzvláště intenzivně, neboť slavíme 800. výročí schválení Řádu bratří kazatelů. Je to též příležitost k reflexi, jak dalece naše současné dominikánské působení koresponduje s tím, co zamýšlel Otec zakladatel.

Svatého Dominika charakterizuje zaměřenost na Boha a vydanost službě pro růst Božího království. Je to konkrétní naplňování dvojí lásky: k Bohu a člověku, které náš Pán označuje za největší příkázání. Kontemplace – ponor do Boha – to bylo Dominikovi vlastní. Především mluvil s Bohem, aby mohl spolehlivě mluvit o Bohu. Svatý Dominik prožil roky v kanovnické kapitule v Osmě. To bylo období ticha a vnitřní modlitby, během kterého dozrávala Dominikova osobnost a Duch Svatý prosvěcoval jeho duši. A pak přišla chvíle nového poslání. Vyjití vstříc lidské bídě a nouzi.

Již během studií cítil svatý Dominik upřímný soucit s hladovějícími a otroky. Neváhal prodávat své učebnice, aby nasýtil chudé. Byl připraven sám sebe nabídnout za otroka místo svých nešťastných bližních. Dominikův soucit s druhými ve věcech časných vyústil v soucit horizontu věčnosti. Vůdčí a hnací myšlenka svatého Dominika zněla: „Co bude s dušemi nevěřících a hříšníků?“ Láska Kristova ho pudila, aby šel vstříc lidem, kteří neznali Krista, a přiváděl je k Pánu. Činil tak v krajní chudobě a prostotě. Bůh mu dal veliké charisma kazatele evangelia. Svatost a čistota se zračily na Dominikově tváři. A tak mnoho lidí přiváděl k obrácení a mnoho žen i mužů získal pro zasvěcený život ve vznikajícím žebravém řádu.

I mne svatý Dominik oslovil. Když jsem v roce 1985 přečetl jeho životopis (v podání P. Silvestra Braita OP), byl jsem velmi pohnut. Došlo k upřesnění mého povolání. Pocítil jsem, že toužím stejně jako svatý Dominik darovat svůj život Bohu a svědčit o Kristu všem, kdo ho neznají. Kéž je tento dvojí rys dominikánského zasvěcení v našem řádu stále naplňován.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy*

SÍLA V MALIČKOSTI A POKOŘE

Homilie papeže Františka při mši svaté v Čenstochové

Z dnešních liturgických čtení vyplývá jakési božské vlákno, které prostupuje lidskými dějinami a utváří dějiny spásy.

Apoštol Pavel k nám promlouvá o velkém Božím plánu: „Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy“ (Gal 4,4). Dějiny nám nicméně praví, že lidstvo nebylo nijak zvláště dobře připraveno a ani tehdejší doba nebyla obdobím stability a pokoje: nebyl to „zlatý věk“. Světová scéna si tedy příchod Boha nezasloužila, ba ani „vlastní ho nepřijali“ (Jan 1,11). Plnost času byla darem milosti: *Bůh naplnil náš čas svým překypujícím milosrdenstvím*, z čisté lásky dal času plnost.

Žádný triumfální vstup

Nejvíce zarazí, jak se tento příchod Boha uskutečnil: „narozením ze ženy“. Žádný triumfální vstup, žádná velkolepá manifestace Všemohoucího. Neukazuje se jako oslepující slunce, nýbrž přichází na svět tím nejjednodušším způsobem, jako dítě z matky, stylem, o kterém mluví Písmo: jako déšť na zem (srov. Iz 55,10), jako nejmenší ze semen, které klíčí a roste (srov. Mk 4,31–32). Takto, na rozdíl od našeho očekávání a možná i přání, Boží království nyní stejně jako tehdy „nepřichází tak, že by se to dalo pozorovat“ (Lk 17,20), nýbrž *v maličkosti, v pokoře*.

Dnešní evangelium navazuje na toto vlákno, které jemně prostupuje dějinami: od plnosti času přecházíme ke „třetímu dni“ Ježíšovy veřejné služby (srov. Jan 2,1) a ke zvěstování „hodiny“ spásy (srov. 4). Čas se krátí a Bůh se vždycky projevuje v maličkosti. Tak nastává „počátek znamení, která Ježíš učinil“ (v. 11) v galilejské Káně. Není to okázalé gesto učiněné před zástupy, ani zásah řešící ožehavou politickou záležitost, jakou byla podřízenost lidu římskému impériu. Nastává však v maličké vesnici jednoduchým zázrakem, který rozradostní svatebčany mladé, zcela anonymní rodiny. A přece je voda proměněná ve víno velkým znamením, protože nám zjevuje snubní tvář Boha, který s námi usedá ke stolu, spráda sny a vytváří

s námi společenství. Říká nám, že Pán si nezachovává odstup, nýbrž je *blízký a konkrétní*, je mezi námi a stará se o nás, aniž by rozhodoval místo nás a aniž by řešil mocenské záležitosti. Raději se totiž nechá obsáhnout tím, co je maličké, na rozdíl od člověka, který má tendenci chtít stále

Cestou do Emauz. Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Bůh nechce být obávaným panovníkem, nechce zůstat na trůnu v nebi nebo v učebnicích historie, ale rád vstupuje do našich každodenních záležitostí, aby s námi putoval.

něco většího. Být přitahování mocí, velikostí a viditelností je tragicky lidské a je to velké pokušení, které se chce vetřít všude. Darovat se druhým, anulovat odstup, přebývat v maličkosti a konkrétně spočinout ve všednosti – to je znamenitě božské.

Maličký, blízký a konkrétní

Bůh nás tedy zachraňuje tím, že se stává *maličkým, blízkým a konkrétním*. Činí se především *maličkým*. Pán „tichý a pokor-

ný srdcem“ (Mt 11,29) preferuje maličké, jimž je zjeveno Boží království (Mt 11,25). Oni jsou v jeho očích velcí, k nim obrací svůj zrak (srov. Iz 66,2). Je si oblíben, protože odporují „pýše života“, která je ze světa (srov. 1 Jan 2,16). Maličci mluví stejnou řečí: pokornou láskou, která osvobozuje. Proto volá prosté a ochotné lidi, aby byli jeho mluvčími, a jim světuje, aby zjevili jeho jméno a tajemství jeho srdce. Pomysleme na spousty synů a dcer vašeho lidu: na mučedníky, kteří dali zazářit nezměrné síle evangelia, na obyčejné, a přece mimořádné lidi, kteří dosvědčovali Pánovu lásku uprostřed velkých zkoušek, na mírné a silné hlasatele Milosrdenství jako svatý Jan Pavel II. a svatá Faustyna. Prostřednictvím těchto „přívodů“ své lásky obdaroval Pán nedocenitelnými dary celou církev a celé lidstvo. A je příznačné, že toto výročí křtu vašeho lidu spadá právě do Svatého roku Milosrdenství.

Bůh je *blízký*, jeho království se přiblížilo (srov. Mk 1,15). Nechce být obávaným jako mocný a odtažitý panovník, nechce zůstat na trůnu v nebi nebo v učebnicích historie, ale rád vstupuje do našich každodenních záležitostí, aby s námi putoval. Pomysleme-li na dar více než tisíce let kypících vírou, je především krásné děkovat Bohu, který putoval s naším lidem, bral jej za ruku jako tatínek dítě a provázel v mnoha situacích. K tomu jsme také jako církev vždycky povoláni: naslouchat, zapojovat se a stávat se bližními, sdílet radosti a námahy lidí, aby tak evangelium bylo předáno co nejdůsledněji a přineslo co nejvíce plodů: pozitivním vyzářováním a transparentností života.

Bůh je *konkrétní*: božská Moudrost „jedná jako stavitel“ a „hraje si“ (srov. Př 8,30), Slovo se stává tělem pod zákonem, narodí se z matky, má přátele a účastní se slavnosti: věčnost se sdílí tím, že tráví čas s lidmi v konkrétních situacích. Také vaše dějiny, prostoupené evangeliem, křížem a věrností církvi jsou svědkem šíření pravé víry, předávané v rodinách, z otce na syna a především od maminek

a babiček, jimž je třeba hodně děkovat. Obzvláště jste se mohli rukama dotýkat konkrétní a prozřetelné něhy oné Matky všech, kterou jsem přišel uctít jako poutník a kterou jsme v žalmu zdravili jako „chloubu našeho lidu“ (Jdt 15,9).

Nepatrná služebnice

Maria plně odpovídá Pánu. Božské vlákno se tak v dějinách splétá s tím mariánským. Existuje-li nějaká lidská sláva, nějaká naše zásluha na plnosti času, pak je to ona. Ona je prostorem, jehož svoboda byla uchráněna před zlem a ve kterém se zaskvěl Bůh; ona je žebříkem, po kterém Bůh sestoupil až k nám, aby se stal bližním a konkrétním; ona je nejjasnějším znamením plnosti času.

V Mariině životě obdivujeme onu *maličkost* oblíbenou Bohem, který „shlédl na svou nepatrnou služebnici“ a „ponížené povýšil“ (Lk 1,48.52). Tak se mu v ní zalíbilo, že si od ní nechal utkat tělo, takže se Panna stala Boží Rodičkou, jak

praví starobylý hymnus, který po staletí zpíváte. Vám, kteří k ní nepřetržitě přicházíte do této duchovní metropole svojí země, ať nadále ukazuje cestu a pomáhá vám v životě splétat pokornou a prostou tkaninu evangelia.

V Káně jako tady na Jasné Hoře nám Maria nabízí svoji *blízkost*, pomáhá nám objevovat to, co chybí k plnosti života. Činí tak s pečlivostí Matky, přítomností a dobrou radou jako ta, která odmítá bezohlednou rezolutnost a plíživou kritiku. Jako Matka rodiny nás chce opatrovat společně, všechny společně. Váš lid během své pouti prošel v jednotě mnoha těžkými momenty. Matka, silná u paty kříže a ustavičně na modlitbách spolu s učedníky v očekávání Ducha Svatého, ať vám vnukne touhu překonat pochybení a zranění minulosti a vytvářet společenství se všemi, uvnitř i navenek, aniž byste podlehl pokušení izolovat se nebo vnučovat.

Matka Boží dala v Káně najevo *značnou konkrétnost*. Je Matkou, která si bere

k srdci problémy a zasahuje, dovede postřehnout obtížné chvíle a vyřešit je diskrétně, účinně a rázně. Není panovnicí, ani protagonistkou, nýbrž Matkou a služebnicí. Prosme ji o milost osvojit si její vnímavost, její fantazii ve službě tomu, kdo je v nouzi, krásu života daného druhým bez výhod a třídění. Ona, příčina naší radosti, která nese pokoj tam, kde se rozmnožil hřích, a do věry dějin, ať nám vyprosí hojnost Ducha, abychom byli služebníky dobrými a věrnými.

Na její přímluvu ať nastane plnost času také pro nás. Přejít mezi tím, co je před a co je po Kristu, je málo platný, pokud zůstane jenom datem v historických análech. Kéž se ve všech a v každém uskuteční vnitřní přechod, Pascha srdce směrem k *božskému stylu vtěleného Marii*: jednat v maličkosti a zblízka provázet srdcem prostým a otevřeným.

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezitimulky redakce)

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

Mons. Luigj Bumçi a Mons. Gasper Thaçi

V rámci komunistického teroru proti katolické církvi v Albánii po druhé světové válce probíhal také útok proti tamějším biskupům.

Mons. Luigj (Louis) Bumçi

Byl nejstarším z biskupů a také se stal první obětí nového režimu z řad hierarchů. Narodil se 7. listopadu 1872 v albánské katolické rodině ve Shkodrë, tehdy ještě na území Osmanské říše. Jeho strýcem byl spisovatel Pashko Vasa. Otec jej poslal studovat na *Scuola Tecnica commerciale*, provozované jezuity. Setkání s otci z Tovaryšstva Ježíšova jej přivedlo k rozhodnutí pro kněžství. Do Paapežského semináře nastoupil 17. srpna 1898. Po studiích filosofie a teologie byl 3. května 1903 během pobytu v Římě vysvěcen na kněze. Bumçi postupně působil jako kněz v místech Shkrel, Pentar, Juban v severní Albánii a také ve svém rodném městě. Dne 10. prosince 1911 byl vysvěcen na biskupa z Lezhe. Jako vlas-

Luigj Bumçi. Foto: <http://4.bp.blogspot.com>

tenec usiloval spolu s přáteli o rozšíření politické samosprávy své země v rámci tureckého panství. Přátelil se s význam-

nými katolickými intelektuály Gjergjem Fishtou a Luigjim Gurakuqim.

Po první světové válce v roce 1918 se zúčastnil kongresu v Drači a byl zvolen ministrem bez portfeje ve vládě Turhana Pashy. V roce 1919 byl vyslán vládou, aby vedl albánskou delegaci na zasedáních na Pařížské mírové konferenci. Prostřednictvím papeže Benedikta XV. protestoval proti paktu Venizelos–Titttoni mezi Řeckem a Itálií, jehož cílem bylo rozdělení Albánie mezi zmíněné země. V lednu 1920 byl zvolen jako zástupce katolických obyvatel země jedním ze čtyř členů regentské rady. Této funkce byl zbaven po nástupu Ahmeta Zogu v roce 1921. Následně se vzdal politické činnosti, mimo jiné také na doporučení Vatikánu, a v letech 1922 až 1924 žil v exilu. Po ná-

vratu do vlasti se věnoval kněžské a biskupské činnosti. Byl zatčen komunistickou policií na konci bojů druhé světové války. Zemřel 1. března 1945 – tři měsíce po nástupu komunistů k moci v Albánii, do značné míry na následky výslechů.

Mons. Gasper Thaçi

Narodil se 23. ledna 1889 ve Shkodrě. Pocházel z obchodnické rodiny. Obecnou a střední školu vystudoval v rodném městě. Poté nastoupil do papežského semináře ve Shkodrě. Na studia teologie a filosofie odjel do Innsbrucku. Po návratu do vlasti byl 23. ledna 1911 vysvěcen ve Shkodrě na kněze. Následně působil v diecézi Sapa ve farnostech Nenshat, Dajç i Qelez v severní Albánii. V roce 1930 se vrátil do Shkodry a stal se proboštem zdejší katedrály a jedním z pomocníků arcibiskupa Lazera Mjedji, který byl už vážně nemocen. 27. ledna 1936 byl jmenován shkoderským arcibis-

kupem a primasem Albánie, 19. března 1936 ho zástupce Svatého stolce arcibiskup Giovanni Battista della Pietra SJ vysvětil. Jako aktivní pastýř inicioval výstavbu kostelů, kaplí, podporoval tiskový apoštolát a působení řeholí. Proslul také jako vlastenec a obránce práv Církve. Jeho bratr Kole Thaçi byl ve 30. letech ministrem financí. Církev v Albánii vedl také v nelehkých válečných časech italské a německé okupace, proti které se stavěl. Paradoxně toto proti němu bylo použito jako záminka pro obvinění z kolaborace po nástupu komunistů k moci.

Jako první představitel katolické církve v zemi vedl od května 1945 spolu z arcibiskupem z Drače Vincentem Pseudishim jednání se zástupci komunistického režimu, v čele s Enverem Hodžou, jež však skončila neúspěchem. Arcibiskup Thaçi odmítl Hodžou vnučovanou představu o vytvoření albánské národní církve a zrušení vztahů s papežem

a Apoštolským stolcem. Kvůli odmítnutí odhluky od Říma a svému pevnému postoji byl arcibiskup Thaçi zatčen. V době pobytu ve vazbě se zhoršil jeho zdravotní stav, mimo jiné také kvůli cukrovce, se kterou se dlouhodobě léčil. Po propuštění byl převezen do domácího vězení, izolován od vnějšího světa, zbaven kontaktů s kněžími, věřícími a hlídán policií. Tísňivě na něj působily zprávy o prvních vraždách a popravách jeho věrných kněží a přátel Lazera Shantoji, Ndre Zadeji, františkána Antona Harapiho či o procesech proti členům řádů. Jeho zdravotní stav se vážně zhoršoval a 25. května 1946 v internaci zemřel. Jeho ostatky byly uloženy v katedrále ve Shkodrě.

Vojtěch Vlček

Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracovník Ústavu pro studium totalitních režimů

VRAŽDA KNĚZE V ROLNICKÉ FRANCII

Takto vypadá život křesťanů na Středním východě

Čtyřiaosmdesátiletému knězi, který sloužil mši, islámský fanatik podřezal krk: stalo se v kostele v Normandii. Pro lidi na Západě představuje ta scéna nepředstavitelnou hrůzu. Zvláště katolíci jsou pobouřeni a hluboce rozrušeni krvavou vraždou vykonanou během Nejsvětější oběti, kolem níž je vystavěna naše víra.

Tedy, katolíci na Západě. Pro katolíky a další křesťany na Středním východě není zločin v Saint-Étienne-du-Rouvray nijak nepředstavitelný. S tímto terorem už žijí léta, zatímco západní politici a liberální komentátoři se dívají stranou.

Kdybych se zmínil o masakru v bagdádském kostele ze 31. října 2010, kolik z nich by vědělo, o čem mluvím? A kolik katolíků by znalo detaily?

Tehdy, v neděli večer, přerušili mši v syrsko-katolickém kostele Nanebevzetí Panny Marie muslimští střelci, kteří vzali kongregaci jako rukojmí, a řvali: „Vy všichni jste nevěřící... my půjdeme

do ráje, když vás zabijeme, a vy půjdete do pekla.“

Jeden kněz, P. Thaer Abdal, byl zastřelen přímo u oltáře. Celkem bylo zavražděno 58 nevinných lidí. Jejich vrazi byli členy irácké frakce al-Káidy, která vyhlásila válku kostelům, „špinavým doupatům modloslužby“, a zvláště „tyranovi z Vatikánu“.

Bagdádský masakr byl jedním z nepočítaných zločinů, jež zredukovaly starokřesťanské obce na Středním východě na poničená a vyděšená ghetta nebo tajné kostely.

Tyto obce vědí, co neví západní veřejné mínění: že křesťanství *samo o sobě* je nejvíce nenáviděným cílem islámských teroristických skupin. Pro džihádisty je křesťanská víra v Ježíšovo božství urážkou, jež ospravedlňuje brutalitu doby temna.

Podřezání knězova krku ve svatostánku kostela – jak dutě dnes zní slovo „sva-

tostánek“ v tomto kontextu – přináší do venkovské Francie tuto dobu temna zpět.

Rouenský arcibiskup uvedl, že zavražděnému knězi bylo 84 let. Není to tak překvapivé, jak to zní, když uvážíme zbědovaný stav Církve ve Francii, jenž nutí mnoho kněží protahovat svou službu až do své deváté dekády.

Ubohý kněz strávil svůj velmi dlouhý život službou Pánu, a dovršil ji svou smrtí pro něho. Možná řeknu něco nevhodného, ale snad jeho mučednická krev rozlitá na oltáři tak blízko domova konečně probudí křesťanstvo z jeho strnulosti.

Damian Thompson

Catholic Herald

Přeložila Michaela Freiová

Damian Thompson, novinář, spisovatel a blogger

NAŠÍ HRADBOU JE BŮH

Homilie kardinála Andrého Vingt-Trois při mši za oběti ze Saint-Étienne-du-Rouvray

Dámy a pánové, bratři a sestry!

„Budeš mi jako klamavý potok, voda, na kterou není spolehnutí?“ V této hrozné chvíli, kterou prožíváme, jak bychom se neztotožnili s tímto výkřikem k Bohu proroka Jeremiáše uprostřed útoků, jimž byl vystaven? Copak bychom mohli neobracet se k Bohu, copak bychom od něj neměli žádat účty? Křičet k Bohu není známkou nedostatku víry. Právě naopak, znamená to nepřestávat k němu mluvit, vzývat ho ve chvíli, kdy se zdá, že události zpochybňují jeho moc a jeho lásku. Znamená to nepřestávat potvrzovat naši víru v něho, naši důvěru v podobu lásky a milosrdenství, kterou projevil ve svém Synu Ježíši Kristu.

Naděje má tvář Krista

Ti, kdo se schovávají za závoje náboženství, aby zakryli své smrtonosné záměry, ti, kdo nám chtějí hlásat Boha smrti, příšeru, která by se radovala ze smrti člověka a která by slibovala ráj těm, kdo ji vzývají a přitom zabíjejí, ti nemohou doufat, že lidstvo jejich klamu podlehne. Naděje vepsaná Bohem do lidského srdce má jméno, to jméno je: život. Naděje má tvář, tvář Krista, který dává svůj život v oběť, aby lidé měli život v hojnosti. Naděje má záměr, záměr shromáždit lidstvo do jediného lidu, nikoli pomocí vyhlašování, ale přesvědčováním a naléháním na svobodu. To je ta naděje uprostřed zkoušek, která pro nás navždy zahrazuje cesty beznaděje, pomsty a smrti.

Tato naděje živila službu otce Jacquesa Hamela, když slavil eucharistii, během níž byl surově popraven. Tato naděje nese křesťany Východu, když musejí utíkat před pronásledováním a když si raději vybírají všechno opustit, než aby zapřeli svou víru. Tato naděje naplňuje srdce stovek tisíců mladých lidí shromážděných okolo papeže Františka v Krakově. Tato naděje nám dovoluje neupadnout do nenávisti, když jsme pohlceni soužením. Přesvědčení, že lidská existence není prostou hříčkou evoluce

Foto: Flickr, BostonCatholic (CC BY-ND 2.0)

odsouzená k nevyhnutelnému zničení a ke smrti, naplňuje srdce lidí, ať jsou jejich víry a náboženství jakékoli. Toto přesvědčení bylo surově zraněno v Saint-Étienne-du-Rouvray, ale díky tomuto přesvědčení můžeme odolávat pokušení

Co považujeme za nejcennější dobra? Jaký poklad je skrytý na poli našich lidských dějin, jaká perla nesmírné ceny nám byla odkázána?

nihilismu a zalíbení ve smrti. Díky tomuto přesvědčení odmítáme nechat se strhnout šílenstvím konspiračních teorií a nechat otrávit naši společnost nákazou podezírání.

Jednota lidského společenství se vytváří tím, že se hledají obětní beránci. K soudržnosti společnosti a životnosti sociálních vazeb se nepřispívá tím, že se rozšiřuje virtuální svět polemik a verbálního násilí. Nepozorovaně, ale sku-

tečně toto virtuální násilí nakonec vede k tomu, že se stává skutečnou nenávistí a že povyšuje destrukci na prostředek pokroku. Slovní boje příliš často končí tím, že se banalizuje násilí jakožto forma vztahů. Společnost založená na důvěře se může rozvíjet jedině dialogem, ve kterém si rozdílné názory naslouchají a respektují se.

Co je náš poklad?

Krize, kterou naše společnost v současnosti prochází, nás neúprosně konfrontuje s novým oceněním toho, co pro sebe považujeme za nejcennější dobra. Často se mluví o hodnotách jako o jakémsi talismanu, kvůli němuž musíme stůj co stůj všechno vydržet. Ale už jsme méně výmluvní, když jde o obsah těchto hodnot. A to je škoda. Z velké části se nedůvěra v naši společnost – a její degradace nenávistí a násilím – živí podezřením, že hodnoty, na které se odvoláváme, jsou velmi pochybné a mohou se zpochybňovat. Abychom převzali slova z evangelia, které jsme právě slyšeli: jaký poklad je skrytý na poli našich lidských dějin, jaká perla nesmírné ceny nám byla odkázána?

Možná v nás nakonec útočníci vzbudí cit, abychom si uvědomili, co je tím, kvůli čemu máme všechno vydržet?

Pokud se společnost zbaví kolektivního záměru, který si zaslouží vynaložit společné síly a který je schopen motivovat jednotlivce ke zříkání, aby sloužili jedné věci a aby se každý vzdal svých vlastních zájmů, taková společnost se zredukuje na zájmové sdružení, ve kterém každá skupina upřednostňuje své chutě a své ambice. Potom běda těm, kdo nemají moc, nepatří k nějaké klice, nemají prostředky nátlaku! Protože nemají, čím by škodili jiným, nemohou ničeho dosáhnout, protože se jim nikdy nepodaří dát vědět o své bídě. Závist a strach se spojují, aby za každou cenu bránily a zvětšovaly výsady a zajištění.

Proč se tolik bojíme?

Je dnes potřeba vyjmenovávat seznam našich společných strachů? Když už se tomu nemůžeme ubránit, jmenujme některé z nich, abychom si alespoň uvědomili, v jakých dobách žijeme. Bezpochyby jsme nikdy během lidských dějin nepoznali větší celkovou prosperitu, větší životní pohodlí, větší bezpečnost, než jaké dnes ve Francii máme. Nejstarší se nemusí příliš vracet do minulosti, aby si připomněli bídu života, stačí jedna generace. Ani tolik vyprodukovaných a sdílených statků, byť rozdělení není vyrovnané, ani takové usnadnění života nám nezabrání, abychom nebyli šířící úzkost. Protože toho máme tolik, co můžeme ztratit, proto se tolik bojíme?

Atomová energie, ozonová vrstva, oteplování klimatu, znečištěné potraviny, rakovina, AIDS, nejistota budoucích důchodů, doprovázení starých lidí v posledních letech, ekonomika podřízená hříčkám financí, hrozba nezaměstnanosti, nestabilita rodin, strach z nepodařeného dítěte či z narození dítěte vůbec, obavy z neschopnosti začlenit mladé lidi, rozšiřování užívání drog, nárůst sociálního násilí, které ničí, zapaluje, pustoší a znásilňuje, slepé vraždění rozjetým autem...

Už se zastavím, protože vy sami si snadno můžete doplnit tento seznam a přidat k němu své vlastní strachy. Jak mohou normálně uzpůsobení muži

a ženy bez ochabnutí sil odolávat takové masáži? Masáži reality, jejíž každodenní dávku dostáváme v různých skutečnostech. Mediální masáži, která spojuje realitu s opravdovými kampaněmi, vedle

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Kde najdeme sílu čelit rizikům, jestliže se neopřeme o naději? Pro nás, kteří věříme v Boha Ježíše Krista, je nadějí důvěra v Boží slovo, které prorok přijal a předává: „Budou bojovat proti tobě, nic nezmohou, neboť já jsem s tebou, abych ti pomohl, abych tě vysvobodil.“

kterých vyznávají pekelné hrůzy kazatelů minulých století jako neškodné pohádky pro děti.

Strach uzavírá

Můžeme se divit, že naše doba zaznamenala rozvoj syndromu úkrytu? Protiato-

mového úkrytu pro nejbohatší, úkrytu tújových alejí pro méně bohaté, úkrytu za zástrčkami dveří, za pojištěními, volání po veřejném pořádku za každou cenu, vyhánění odpovědných lidí při sebe-menší nefunkčnosti; zkrátka využíváme všechny prostředky, abychom se uzavřeli. Jsme přesvědčeni, že my uspějeme tam, kde neuspěla opevněná města a hrady. Zabráníme hrabivosti a krádežím, zabráníme chudým, aby nám brali naše statky, zabráníme národům světa, aby k nám přišly. Ochrana zdmi, ochrana hranicemi, ochrana mlčením. Hlavně nikoho nedráždit, nevyvolávat konflikty, agresivitu, či dokonce násilí neuváženými výroky nebo prostě vyjádřením názoru, který není v souladu s obrazem o jednotném postoji, jež se nám vnučuje.

Mlčení rodičů před vlastními dětmi a selhání při předávání společných hodnot. Mlčení elit před deviacemi mravního chování a legalizace deviací. Mlčení při volbách neúčastí. Mlčení v práci, mlčení doma, mlčení ve společnosti! K čemu je dobré mluvit? Mnoho strachů vytváří kolektivní strach, a strach uzavírá. Strach nutí skrývat se a schovávat.

Bůh je s námi

K těmto skrytým obavám přidávají své hrozby hrůzy slepých atentátů. Kde najdeme sílu čelit těmto rizikům, jestliže se neopřeme o naději? Pro nás, kteří věříme v Boha Ježíše Krista, je nadějí důvěra v Boží slovo, které prorok přijal a předává: „Budou bojovat proti tobě, nic nezmohou, neboť já jsem s tebou, abych tě vysvobodil. Vysvobodím tě z ruky zločinců, vytrhnu tě z dlaně násilníků.“

„Mou hradbou je Bůh, Bůh mé lásky.“ Amen.

André kardinál Vingt-Trois
Přeložil fr. Benedikt Mohelník OP
<http://op.cz>
(Mezititulky redakce)

Kardinál André
Armand Vingt-Trois,
arcibiskup pařížský

JAK MOHOU KŘESŤANÉ PŘETVOŘIT NAŠI KULTURU

Projev arcibiskupa Chaputa na sympóziu „Víra ve veřejném prostoru“

Arcibiskup Ch. J. Chaput se zamýšlí nad otázkou, jak žít plněji v dnešním hluboce zmateném světě, kde čerpat naději a sílu k budování společnosti, proměně kultury a snaze o obnovu smyslu křesťanského společenství.

Knih Genesis nám říká, že na počátku „země byla pustá a prázdna a nad propastnou tůň byla tma“ (Gn 1,2). Stvoření začíná chaosem. Každý den stvoření Bůh povolává k bytí něco nového a všemu dává řád podle svého plánu. Boží stvoření je účelné. Stvořil svět z lásky. Jak učí svatý Tomáš Akvinský, Bůh uspořádal vesmír jako celek a tento řád odráží jeho slávu.

Svět funguje lépe, jestliže se drží Božího plánu. Vidíme to v našem mravním životě. Bůh nám dal zákon a blahoslavenství, protože nás vedou k radosti. Ježíš nám ukázal plán, který Bůh vepsal do lidské přirozenosti, abychom s jeho pomocí prospívali. O pravidlech až příliš často uvažujeme jako o něčem, co nám brání ve štěstí. Pravidla chápaná jako Boží řád jsou však pro nás dobrá, neboť nám ukazují, jak máme žít, abychom měli podíl na jeho slávě. Vedou nás k tomu, abychom byli ztělesněním toho, jací mají lidé být a co mají dělat podle Božích úmyslů. To má na mysli Písmo, když říká, že Ježíš přišel, abychom „měli život a měli ho v hojnosti“ (Jan 10,10).

Má-li stvoření mravní řád, jak máme smýšlet o našich lidských zákonech?

Protože jsme stvořeni k obrazu Božímu, mohou lidé své skutky i své společnosti uspořádat tak, jak Bůh uspořádal své stvoření. Německý politický filosof Eric Voegelin¹ učil, že zákon je „substancí řádu ve všech oblastech bytí... zákon je něco, co je společnosti zásadně vlastní“, a my to prakticky uskutečňujeme pomocí zákonodárského procesu. Zákon nás spojuje. Odráží řád naší společnosti, ale také ho zajišťuje. Ukazuje, kým jako národ

jsme, ale také nás jako národ formuje. Jestliže tedy chceme prosperovat, musíme zajistit, aby zákony, které vytváříme – to, čemu říkáme „pozitivní zákon“ –, vycházely ze správného chápání toho, co znamená být člověkem.

Z toho vyplývá několik klíčových věcí.

Foto: Flickr, BostonCatholic (CC BY-ND 2.0)

Jestliže chceme prosperovat, musíme zajistit, aby zákony, které vytváříme, vycházely ze správného chápání toho, co znamená být člověkem.

Zákon, ctnost a kultura: tři klíčové body

Za prvé by se náš pozitivní zákon měl opírat o přirozený zákon. Francouzský tomista Jacques Maritain,² spoluautor Všeobecné deklarace lidských práv OSN, poznamenal, že ač se většina lidí shodne na tom, co jsou všeobecná lidská práva, neshodnou se na tom, co je jejich základem. Maritain tvrdil, že lidská

práva přiměřeně odůvodňuje jen přirozený zákon. O více než padesát let později řekl víceméně totéž Benedikt XVI. v projevu ke Spojeným národům. Papež zdůraznil, že „práva, která [Všeobecná deklarace lidských práv] uznává a vykládá, se vzhledem ke společnému původu všech lidí vztahují na každého člověka, jenž zůstává vrcholem Božího stvořitelského plánu pro svět a dějiny. Jsou založena na přirozeném zákoně vepsaném do lidských srdcí a přítomném v různých kulturách a civilizacích. Vyjmout lidská práva z tohoto kontextu by znamenalo omezit jejich rozsah a podlehnout relativistické koncepci, podle níž se význam a interpretace práv mohou lišit. Tím by byla popřena jejich univerzálnost ve jménu různých kulturních, politických i náboženských názorů.“

Jinak řečeno, bez přirozeného zákona jsou lidská práva bezzubá. Odrhnu-li se tzv. „lidská práva“ od přirozeného zákona, ve skutečnosti se stanou nelidskými.

Za druhé nás náš pozitivní zákon může učit žít nebo naopak nežít v souladu s přirozeným zákonem. Může nás vést ke svobodě založené na pravdě, nebo nás od ní může odvádět. Maritain ve shodě s Augustinem a Tomášem Akvinským tvrdí, že lidský život má dva konečné cíle, dva účely, jimiž se řídí naše rozhodování. Jeden je pozemský, druhý nebeský. Jeden

¹ Eric Voegelin (1901–1985), německo-americký filosof. Věnoval se politické filosofii a filosofii dějin, především problematice řádu ve společnosti. Pozn. překl.

² Jacques Maritain (1882–1973). *Člověk a stát*, Praha: Triáda, 2007.

Foto: Flickr, BostonCatholic / George Martell/The Pilot Media Group (CC BY-ND 2.0)

se soustřeďuje na pokoj a spravedlnost v tomto světě, druhý na věčný život s Bohem. Pozemské zákony by nás měly vést k našemu pozemskému cíli, jenž by nás měl také připravovat na náš cíl v nebi.

Konečným cílem našich zákonů je činit nás mravně dobrými. Měly by nám pomáhat, abychom byli v souladu s plánem, který Bůh vepsal do lidské přirozenosti. Proto, jak píše Maritain, občanský zákon „by měl vždy zachovávat obecné zaměření na ctnostný život a měl by působit, aby občané obecně na všech úrovních tíhli k naplnění mravního zákona“.³

Často se tvrdí, že nemáme usilovat o zákony, které naši morálku vnucují jiným. Argumentům tohoto druhu ale nikdo doopravdy nevěří, protože nedávají smysl. *Všechny* zákony v praxi vnucují jisté mravní požadavky ostatním lidem. Například lidé, kteří podporují liberální potraty nebo stejnopohlavní svazky, nemají problém s tím, že je vnucují veřejnosti prostřednictvím soudních rozhodnutí nebo zákonodárského procesu. Jako křesťané bychom stejně tak neměli mít problém – a to ještě s větší horlivostí –, když chceme legislativními a soudními prostředky hájit lidskou osobu a prosazovat lidskou důstojnost.

Americký jezuitský myslitel John Courtney Murray správně varoval, že pokusíme-li se dát všemu, co je mravně dobré, sílu zákona, lidé si dříve či pozdě-

ji začnou myslet, že co je legální, je také morální. Jinými slovy zákony všechny naše morální problémy vyřešit nemožnou. Murray dochází k závěru, že zákony by spíše měly usilovat o „stanovení a zachování jen takového minima realizované morálky, které je nezbytné pro zdravé fungování společenského řádu.“

**Protože jsme ztratili
chápání objektivní lidské
přirozenosti a mravního
řádu, začínáme své svévolné
touhy považovat za „lidská
práva“, do nichž se ostatní
nesmějí plést.**

Kromě toho se národ při zachování svých mravních norem musí řídit i dalšími, neprávníckými instituty občanské společnosti.

To mě přivádí ke třetímu bodu. Právo nemůže být účinným nástrojem výchovy společnosti bez opory v mravní kultuře, která ho obklopuje, protože z této kultury vychází. Jak uznávají mnozí myslitelé včetně svatého Jana Pavla II., kultura předchází politiku a právo. Právo kulturu, a zejména její mravní stránky, ztělesňuje a podporuje. My křesťané to musíme mít

na paměti, když v našich společnostech prosazujeme spravedlnost i přes velmi negativní atmosféru dnešních kulturních válek. Politických prostředků bychom měli využívat co nejlépe a neomlouvat se za to. Měli bychom usilovat o politický vliv a uplatňovat ho v životně důležitých otázkách, jako je manželství a rodina, potrat, imigrace a eutanazie. Dělat to je správné a spravedlivé.

Avšak jak kdysi poznamenal kardinál Avery Dulles, kulturní války nelze vyhrát taktickými bitvami ani v tak klíčových záležitostech, o něž se jedná zde. Politická prohlášení biskupů a podpora laiků jsou důležité, ale jak řekl kardinál, „za jejich slovy musí stát jasná sociální a politická filosofie“. Dulles napsal, že z dlouhodobého hlediska „existuje-li konsensus ve prospěch zdravé společnosti, realizace se uskuteční téměř sama od sebe“.

Dulles nikdy nenavrhl, že bychom měli politické kolbiště opustit. Nedělám to ani já, právě naopak. Musíme však mít na paměti, že boj o srdce a mysl je hlubší než výhra v nějaké konkrétní věci ve volebních místnostech. Obrácení je důležitější a mnohem dalekosáhlejší než jakákoli jednotlivá legislativní rozprava.

Moderní projekt: pokus změnit svět lidskou vůlí

Snadno se řekne, že pozitivní zákon by měl vycházet ze zákona přirozeného. Pozitivní zákon skutečně jasně vypovídá mnohé o kultuře. Dobré kultury by tedy logicky měly mít dobré zákony a špatné kultury zákony špatné, že? Skutečný život je však složitější. V Kanadě a ve Spojených státech máme dlouhé dědictví mnoha dobrých zákonů vytvořených člověkem na zásadách přirozeného zákona, a často jsou dosud v platnosti. Na těchto zákonech však již nepanuje kulturní shoda, která je vytvořila. Nový, nepřátelský kulturní konsensus vyžaduje, aby byly předefinovány nebo úplně odstraněny.

Je užitečné vědět, odkud tento nový konsensus vzešel. Chci se velmi stručně zmínit o dvou politických filosofech, francouzském učenci Pierru Manentovi a (opět) Eriku Voegelinovi.

Manent tvrdí, že moderní život – „moderní projekt“ – je založen na moci lidské vůle transformovat svět kolem

nás. Lidé jistě vždy věděli, že svět mohou do jisté míry měnit. Naši předkové si však více uvědomovali své limity. Rovněž byli skromnější ve svých ambicích. Věděli, že se musíme smířit s existujícím řádem přírody, který má sice chyby, ale přesto je v zásadě dobrý. A v tom, že uznávali omezení přírody a nutnost přizpůsobit se jejímu řádu, nacházeli pravou svobodu. Moderní lidé chápou svět velmi odlišně. Moderní život nás „osvobozuje“ od přesvědčení, že se musíme přizpůsobovat *jakémukoli* řádu přírody, a dokonce i od víry v to, že nějaký řád přírody existuje.

V Aristotelově době lidé chápali přirozený účel manželství, jeho *telos*, a snažili se ho uskutečňovat, byť nedokonale. Moderní lidé chtějí, aby manželství bylo jiné, a tak usilují o jeho svévolné přetvoření. Protože jsme ztratili chápání objektivní lidské přirozenosti a mravního řádu, rychle začínáme své svévolné touhy považovat za „lidská práva“, do nichž se ostatní nesmějí plést.

Mnoho moderních lidí se tedy snaží měnit řád, který ve světě nacházejí, protože ho pokládají za omezující či nespravedlivý. Eric Voegelin poznamenává, že čím více se moderní lidé snaží přetvářet přirozený řád, tím více musejí ze svého myšlení odstranit Boha. V této zášti k přirozenému řádu a pokusu jej měnit podle lidské vůle Voegelin vidí novou formu gnosticizmu, s nímž křesťanství bojovalo od svého vzniku. Gnostické snahy přepracovat realitu přesto vždy ztroskotají, neboť řád bytí ve skutečnosti změnit *nelze*. Jak říká Voegelin: „Uzavření duše v moderním gnosticizmu může v duši potlačit pravdu i zkušenosti, které se projevují ve filosofii a v křesťanství, ale nemůže duši a její transcendentnost odstranit ze struktury reality.“⁴

To vysvětluje urputnost hlasů, které se v naší době snaží znevažovat Boha. Rovněž to vysvětluje barbarství totalitních režimů minulého století. Bohu je možné se vysmívat, ale jeho řád není ve skutečnosti možné zvrátit.

Co to znamená pro nás jako křesťany?

Jako v každé jiné době jsme povoláni k tomu, abychom svým spoluobčanům hlásali Ježíše Krista. Musíme se sami naučit pravdám o lidské osobě, objek-

tivnímu základu morálky v přirozeném zákoně, a být připraveni učit jim druhé. Musíme bojovat za to, aby naše lidské zákony byly nadále poslušné tohoto hlubšího zákona. A musíme připomínat lidem pravdy, které jsme zapomněli, pravdy, na nichž je založena naše společnost. Jak kdysi napsal tehdejší kardinál Ratzinger: „Kultura a národ, které se odtrhnou

To, co evropské kultuře dalo její základy – hledání Boha a ochota mu naslouchat –, zůstává i dnes základem každé skutečné kultury.

Foto: Flickr, Guillaume Paumier (CC BY 2.0)

od velkých etických a náboženských sil své historie, páchají sebevraždu. Kultivace základních mravních náhledů jako společného vlastnictví, jejich zachování a ochrana, avšak bez násilného vnučování, se zdají být jednou z podmínek trvání svobody tváří v tvář všem [dnešním] nihilismům a jejich totalitním důsledkům. V tom vidím veřejnou úlohu křesťanských církví v dnešním světě. Odpovídá povaze Církve, aby byla oddělena od státu a aby její víru nevynucoval stát,

ale aby byla založena na svobodně přijatém přesvědčení.“⁵

Ratzinger končí citátem z Origena: „Kristus nevitězí nad nikým, kdo si to nepřeje. Vítězí jen přesvědčováním, neboť je *Slovem Božím*.“

Jestliže se problémy v naší kultuře zhustí na jistou formu *hybris*,⁶ nezdravého přeceňování moci lidské vůle, pak musí být součástí našeho křesťanského svědectví obrácení naší vůle i vůle našich bližních. K tomuto obrácení může dojít především prostřednictvím kultury a křesťanské učenictví je obzvláště důležité pro svůj vliv na kulturu.

Jak křesťané ovlivňují kulturu: hledáním Krista

Za zmínku stojí dva příklady z evropské historie, jak se tento vliv může projevit.

Historik Brad Gregory ve své knize *The Unintended Reformation*⁷ poznamenává, že „selhání středověkého křesťanství pochází... z vsudypřítomného, dlouhodobého a nepopíratelného selhání mnoha křesťanů včetně vysokého i nižšího kléru, kteří nežili podle předpisů a napomenutí samotné Církve vycházejících z [jejích] nároků na pravdu... Bylo to v zásadě zkažení mravního výkonu, nepraktikování toho, co se kázalo.“

Když křesťané nežili jako učedníci, následovala záplava politických, kulturních a náboženských změn. Gregory tyto změny podrobně popisuje. Pro nás však postačí poznamenat, že mnohé z nich byly bolestné a vedly k triumfu suverénní vůle, který Manent a Voegelin považují za ústřední problém naší doby.

Zde je druhý a konečně nadějnější příklad.

³ MARITAIN, Jacques, *Člověk a stát*, Praha: Triáda, 2007, str. 153.

⁴ VOEGELIN, Eric a HENNINGSEN, Manfred, *Modernity Without Restraint*, Columbia: University of Missouri Press, 2000.

⁵ BENEDICT, *Values in a Time of Upheaval*, San Francisco: Ignatius, 2006. V tomto textu přeloženo z angličtiny. Pozn. překl.

⁶ Hybris (fecky) – arogance, drzé vystupování. Pozn. překl.

⁷ GREGORY, Brad S., *The Unintended Reformation: How a Religious Revolution Secularized Society*, Cambridge, Mass.: Belknap Press of Harvard University Press, 2012.

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Na konci svého mistrovského díla *After Virtue*⁸ uvádí filosof Alasdair MacIntyre slavné srovnání dnešních lidí, kteří zastávají tradiční přesvědčení o ctnosti, s lidmi v tzv. „době temna“. Tvrdí, že to, co bylo důležité pro ně, i to, co je důležité pro nás, „je konstrukce místních forem společnosti, v jejichž rámci je možné uchovat zdvořilost a intelektuální a mravní život v nové době temna, která už nastává. Jestliže tradice ctností dokázala přežít hrůzy poslední doby temna, nechybějí nám důvody k naději. Tentokrát však barbari nečekají za hranicemi; už nějakou dobu nám vládnou. Právě to, že si to neuvědomujeme, tvoří součást naší složité situace. Nečekáme na Godota, nýbrž na nového – nepochybně velice odlišného – svatého Benedikta.“

Jinými slovy, jestli MacIntyre správně chápu, jedním ze způsobů, jak můžeme začít žít plněji ve světě, jenž se zdá být tak hluboce zmatený, je vytvářet farnosti, semináře, kluby, školy a rodiny, které jsou skutečnými školami posvěcení. To bude nezbytné při budování společnosti, proměně kultury a snaze o obnovu smyslu křesťanského společenství.

Avšak jak v jedné ze svých mnoha promluv řekl Benedikt XVI., původní svatý Benedikt a jeho mniši nikdy nechtěli budovat civilizaci nebo chránit kulturu.

Žijeme v pozemském městě s jeho pozemskými konci. Nakonec nás ale naplňuje jen náš konečný cíl: společenství s Bohem, až ho uvidíme ve slávě věčného života.

Jak řekl, „jejich motivace byla mnohem zásadnější. Jejich cílem bylo *quaerere Deum* [hledat Boha]. Ve zmatení doby, kdy se nic nezdálo trvalé, chtěli dělat to podstatné – usilovat o nalezení toho, co je věčně platné a trvalé, život sám. Hledali Boha. Chtěli jít od nepodstatného k podstatnému, k tomu jedinému důležitému a spolehlivému, co existuje... To, co evropské kultuře dalo její základy – hledání Boha a ochota mu naslouchat – zůstává i dnes základem každé skutečné kultury.“

Právě hledáním Ježíše Krista celým srdcem se buduje kultura a obnovuje společnost. Modlitbou, svátostmi, přebalováním, vyrovnáváním rozpočtů, pronášením kázání, láskou k manželovi, odpuštěním a prosbou o odpuštění – vždy v duchu lásky – cihlu po cihle budujeme Boží království.

Jak v knize *Ježíš Nazaretský* zdůraznil papež Benedikt, „Boží království přichází skrze naslouchající srdce“. Srdce otevřené Božímu slovu je nejdůležitější věcí, za niž se můžeme modlit. Když naše srdce naslouchá a my slyšíme hlas Dobrého pastýře, může nás Bůh začít přizpůsobovat své podobě a vůli.

Pro naši osobní obnovu a obnovu naší kultury je neobyčejně důležitá také mše. Otec Richard John Neuhaus⁹ před časem napsal, že eucharistie je nejen „zdrojem a vrcholem“ života Církve: „Je to [také] vrcholně *politická* akce, v níž se v čase zpřítomňuje nebeská *polis*. Eucharistický pokrm tady a teď předjímá, zpřítomňuje věčnou slavnost Beránkovu v Novém Jeruzalémě.“

Mše nás živí tělem a krví Ježíše Krista. Také nám ale připomíná, že jsme na cestě do nebeského města. Žijeme v pozemském městě s jeho pozemskými konci. Nakonec nás ale naplňuje jen náš konečný cíl: společenství s Bohem, až ho uvidíme ve slávě věčného života. Protože hledáme Ježíše, nebudeme nikdy úplně doma ve světě, který ho odmítl a zabil. List Židům nám připomíná, že „tady nemáme město k trvalému pobytu; to budoucí město hledáme“ (Žid 13,14).

Přesto můžeme užívat dober a pokoj je pozemské obce, které nám pomáhají usilovat o dobra a pokoj obce Boží, jak učí Augustin. Ježíš nás povolal jménem. Posiluje nás svým Duchem. Nyní nás zve, abychom s ním spolupracovali pro vykoupení tohoto světa.

Mons. Charles J. Chaput OFM Cap
<http://www.crisismagazine.com>

Přeložila Lucie Cekotová

Mons. Charles
J. Chaput OFM Cap,
arcibiskup Filadelfie

⁸ MACINTYRE, Alasdair C., *After Virtue: A Study in Moral Theory*, 3. vyd. Notre Dame, Ind.: University of Notre Dame Press, 2007.

⁹ NEUHAUS, Richard John, *American Babylon: notes of a Christian exile*, New York: Basic Books, 2009.

MANŽELSTVÍ SE PŘEŽILO

Jak sociální stát likviduje rodinu

Ačkoli nám dvěma autorům ještě nebylo čtyřicet, někdy si připadáme úplně staří a blbí. Některé moderní věci jaksi nechápeme. Podle statistik OECD se u nás rodí 47 % dětí mimo rodinu a zcela to odpovídá evropskému trendu.

Ve Francii to je 57 %, v Estonsku dokonce 58 %. Proč?? Bojí se lidé manželství? Je to nedůvěra k partnerovi? Strach z odpovědnosti? Nebo strach ze státu? Udělali jsme si takový malý soukromý průzkum. Sešlo se nám hned několik desítek odpovědí. Ale v zásadě se ukázalo, že se lidé neberou hlavně ze tří důvodů:

Zprvė papír podle nich nic neznamena. Aneb k čemu manželství? Zadržte kvůli odporu ke státu a možnému buzeraci při rozvodu. A zatřetí z ekonomických důvodů. Domnívají se, že samoživitelka lépe dosáhne na sociální dávky.

Vážně papír nic neznamena?

Fajn, jestliže tedy papír nic neznamena, jestliže papír je jen papír, není ani třeba se ho bát. Je jedno, jestli se lidé vezmou, nebo jen budou žít vedle sebe. Jenomže... proč potom ten přímo zuřivý odpor mnohých? Nejspíš se onoho „jen-papíru“ přeci jen lidé z nějakého důvodu bojí. Nejspíš je tvrzení o „jen-papíru“ jen otřepanou frází a papír přeci jen něco řeší. Nabízí se domněnka, že řeší třeba dědictví. Nebo rozdělení majetku. Nebo nárok na informace o zdravotním stavu. Má tedy celkem praktický smysl.

A vedle tohoto praktického smyslu je to i velký symbol. Říká všem: „Jste spolu a myslíme to spolu vážně.“ Pochopitelně láska papír nepotřebuje, ale pro celoživotní soužití se tenhle papír hodí. Je to totiž jasně definovaná smlouva a závazek. Bez závazku se celkem snadno (a třeba i v afektu) řekne: „a já ti na to...“ a sbalí se kufr. Se závazkem to lze udělat také, ale motiv neshody překonat je daleko větší.

Rodina dnes ztrácí smysl existence. Sociální inženýři ji postupně nahrazují sociálními dávkami a institucemi.

Konkrétní statistiky jsme nenašli, i když (asi) existují. Ale s vysokou mírou jistoty odhadujeme – a psychologové to potvrzují –, že nesezdané páry mají mnohem větší pravděpodobnost rozchodu než páry v manželství. Těžko říct, zda manželství působí jako brzda před rozcho-

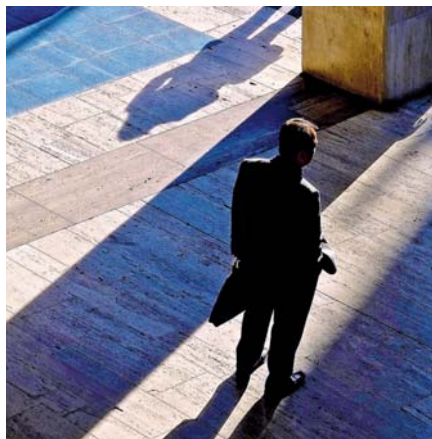

Foto: Flickr, Max Sat (CC BY-NC-ND 2.0)

Dřív platilo, že co se rozbilo, to se opravilo. Dnes platí, že co se rozbije, to se zahodí a koupí nové. Konzumní společnost překročila i práh mezilidských vztahů. Dnes se o úspěšný vztah nebojuje, a tak se také nevyhrává.

dem, či zda manželství se nebojí uzavřít jen ti, kteří jsou již dopředu rozhodnutí vztah držet i v nepohodě, nebo obojí dohromady. Každopádně dřív platilo, že co se rozbilo, to se opravilo. Dnes platí, že co se rozbije, to se zahodí a koupí nové. Konzumní společnost překročila práh i mezilidských vztahů. Dnes se o úspěšný

vztah ani nebojuje, a tak se také nevyhrává. Proto je i tolik rozvodů (byť stále méně než „rozhodů“ bez papíru).

A co odpor ke státu?

Pak je tu odpor ke státu jako k instituci. Bez manželství o vás stát neví a do ničeho vám nemluví. Ano, to může dávat smysl. Otázkou je, zda to není až příliš bezvýznamné gesto – my jsme se brali před jedenácti lety a stát nám do ničeho nemluvil. A to zrovna my, autoři, obvykle máme s dlouhým nosem státu problém. Není to tedy v realitě spíš strach ze státu? Někteří lidé chápou manželství jako právní, sociální, ekonomické břemeno. Myslí si, že když se nevezmou, vyhnou se soudům a tahanicím o majetek a děti. Což je ovšem nesmysl. Pokud se partneři nejsou schopni dohodnout, i rozchod bez manželství skončí tahanicí, jen bude složitější a dražší majetek a děti dělit. Argument strachu ze soudu pouze ukazuje, že pár dopředu počítá s rozchodem a nerozumí právu.

Zrušme dávky

Vše, co bylo dosud řečeno, je z pohledu ekonomy nesmysl. Jeden racionální argument tu ale přeci jen je. Racionální argument je nebrat se kvůli sociálnímu systému. Při pohledu na graf je vidět, že nejvíc dětí se rodí mimo manželství ve Skandinávii a nejméně v Koreji, Japonsku, Turecku, Izraeli, Řecku a Polsku. Jinými slovy, všude tam, kde je silná víra a současně slabý sociální stát, jsou silné rodiny. Náboženství nechme stranou; to, co je ovlivnitelné, je sociální systém. A tam, kde je sociální stát silný, jsou rodiny slabé.

V minulosti vždy platilo, že když vám bylo nejhůř, pomohla rodina. To byl sociální systém od pradávna. Už v jeskyni to fungovalo. Dnes rodinu nahradil stát.

Stará se o člověka už od prenatalního věku: Při porodu vás státní doktor vyoperuje, pak vás stát pošle do školky (ačkoli bez povinného ročníku školky lidé žili až do letošního přijetí nového zákona bez problémů), do školy, řekne vám, že musíte maturovat z matematiky, že musíte na kole nosit přilbu a tohle a tamto. Všude je vám za zády. Věcí, které musíme, je stále víc, na všechno je lejtstro a úředník. Rodina ztrácí smysl existence. Sociální inženýři rodinu nahradili sociálními dávkami a institucemi. Ty se o nás mají starat místo rodiny. Vlastně už není potřebný ani vztah a láska, protože i oplození od neznámého dárce se dá koupit.

Ano, opravdu je ekonomicky výhodnější se nebrat. Samoživitelky skutečně spíš dosáhnou na sociální dávky. I zpráva Českého statistického úřadu uvádí, že děti narozené neprovdaným ženám se rodí z nemalé části do fungujících rodin, kde ovšem nejsou rodiče sezdaní. Otec jen vypadne ze statistiky, všichni žijí pohromadě a matka dostane peníze. Takže zase o nic nejde?

Až na to, že tyhle nesezdané páry jen tak trochu „podvádějí“ ten stát, který se o ně tolik stará. Tedy „podvádějí“ všechny daňové poplatníky. Jen je to „podvod“ všeobecně tolerovaný a chápáný. „Podvádějí“ vlastně skrze sociální systém ty, kteří měli odvahu veřejně přiznat, že jsou spolu, a vzít se. Ale moc velká výhra ten podvůdek nakonec stejně není. Nesvázanost manželstvím v konečném důsledku nahlodává vztah v době krize.

Stádo sobců

Proč ale najednou společnost řeší, zda papír znamená něco nebo nic? Proč se objevují úvahy o soudech při rozvodu? Proč spekulujeme s dávkami? Proč nad tím vůbec někdo začal uvažovat, když v historii žádné takové úvahy neexistovaly? Protože mužské a ženské role se podivně ztrácí. Dnešní pokřivený svět produkuje tolik slabých, zženštilých mužů,

Foto: Flickr, Szoki Adams (CC BY-NC-ND 2.0)

Preferuje se kariéra a peníze, a proto není čas na lásku a na rodinu. Ani na děti.

kteří se bojí odpovědnosti a odmítají samostatně žít rodinu, že ženám mnohdy nezbyvá, než se o sebe a svou rodinu začít starat samy a zmužnět. Vzniká začarovaný kruh, společenská nemoc. Všichni preferují kariéru a peníze, a proto nemají čas na lásku a na rodinu. Ani na děti.

Ano, právě děti se často ve všech těch úvahách ztrácí. Jak to vlastně děti vnímají?? Rodina je pro ně jen průchoďák,

kde si lidé nevěří, a proto se neberou; kde se lidé snaží očurat skrze vyšší sociální dávky zbytek společnosti. Budou jednou chtít rodinu? Budou samy chtít děti?

Nejsme si docela jistí. Přibývá těch, kteří v tomhle androgynním světě ani necítí biologickou potřebu mít dítě. A na druhou stranu je tu i armáda žen, jejichž možnost otěhotnět se vzhledem k věku blíží nule, a které chápou, že jim ujíždí poslední vlak. A tak chtějí dítě od prvního muže, kterého potkají. Je jako ženy s jejich biologickou potřebou chápeme. Nechápeme ale muže: Mít dítě s téměř neznámou ženou a bez úmyslu společné péče o dítě může mít jen někdo velmi nezodpovědný. Proč to dělá? Protože některým mužům to vyhovuje. Mají pocit, že mají dítě, že splnili další projekt, a o výchovu se postará ona chudinka, která tak nutně potřebovala otěhotnět. Co to musí být za sobce a současně zbabělce? Takový chlap si snad ani neuvědomuje, jak svému dítěti ublížil.

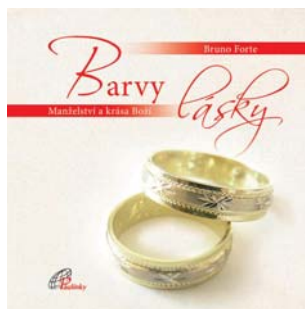
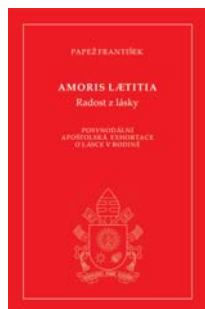
Nezvoní náhodou hrana naší evropské civilizaci? Nepřijdou časem v počtu hojném ti, kteří mají jiné – primitivnější, ale přirozenější – hodnoty, jako třeba množit se? Nerozdají nová pravidla těm, kteří pro samou práci a podvádění systému neměli čas na své blízké a na sebe?

Pokud nechceme, aby nás převálcovali, snižme dávky a sociální stát – a význam rodiny zase vzroste. Snad.

Vladimír Pikora a Markéta Šichtarová
(autoři jsou manželé a ekonomové)
<http://sichtarova.blog.idnes.cz>

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999
on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Papež František: Amoris laetitia (Radost z lásky)

Posynodální apoštolská exhortace o lásce v rodině, jež je plodem dvou synod o rodině. Brož., 117 str., 99 Kč, vyjde v polovině srpna

Bruno Forte: Barvy lásky

Autor se obrací na manželské páry a na ty, kteří se na manželství připravují, a představuje jim, jak se jejich vzájemná láska může neustále prohlubovat a růst, když ji budou prožívat podle vzoru Nejsvětější Trojice. Váz., celobarevná, 96 str., 249 Kč

DEN PRO RODINU – MY JSME TADY TAKY

Pojďte s námi upozornit na nedocenenou roli rodiny

Kdo? Výbor na obranu rodičovských práv, s podporou Mladých křesťanských demokratů a mnoha dalších organizací a firem

Kdy? 13. 8. 2016 ve 14 hodin

Kde? Z Ovocného trhu přes Karlův most na Kampu

Jak? Vážně i nevázně se spoustou legrace, her a zábavy

Proč? Protože my jsme tady taky!

Každý den se desetitisíce rodin v České republice starají o své děti. Je to každodenní, nikdy nekončící, náročná, ale milá práce. Práce, která není vidět, která není oceněná, a která je přitom prací na 24 hodin denně. Vychováváme nové občany, nové daňové poplatníky. Atmosféra ve společnosti i daňový systém přitom nezvýhodňují ty, kteří si vyberou úlohu zodpovědné výchovy nových generací, ale spíš ty, kteří si vyberou pohodlný a ničím a nikým nevázaný životní styl. My jsme si vybrali něco jiného. Nikomu to nevnucujeme, ale chceme jen upozornit: My jsme tady taky! A tento den, kdy Prahou za podpory dotačních programů, nadnárodních korporací, zahraničních ambasad a obrovského mediálního zájmu projde průvod ostentativně oslavující zábavu bez zodpovědnosti, oslavíme my zodpovědnost zábavou. Česká rodina si to zaslouží. Za tu nikdy nekončící „dřobnou práci pozitivní“, bez které by ale náš národ neexistoval.

Rodinu bereme jako něco samozřejmého, ale samozřejmě to není. Stále více jejich funkcí přebírá všeobjímající stát (připomeňme například povinný poslední ročník mateřské školky). To, co se na nás hrne z lifestylových časopisů, je většinou spíše oslava okamžité zábavy než ocenění těch, kteří si vybrali jinou, těžší cestu. Ideologii genderu, směřující k odstranění přirozeného obrazu muže a ženy jako vzájemně se doplňujících protikladů, na nás chrlí nejen státem a evropskými, norskými a EHP fondy podporované „(ne)ziskovky“, ale proniká i do škol a ve-

řejnoprávních sdělovacích prostředků. Klasická rodina jako by přestávala být „in“. I z čistě finančního hlediska je bezesporu výhodnější zůstat „single“ nebo mít dítě jen jedno než třeba tři nebo čtyři.

Jedno odpoledne si proto řekneme: Rodina, ta klasická, běžná, nudná rodina, je to nejlepší prostředí pro život, pro

plození a výchovu dětí. Je to to nejlepší pro jednotlivce, pro společnost, pro stát. A pokud to stát neumí ocenit, tak my ano. Všem rodinám v České republice říkáme: díky! A zveme je v sobotu 13. srpna ve dvě hodiny odpoledne na Ovocný trh a poté na Kampu.

<http://denprorodinu.eu>

MY JSME TADY TAKY!

DEN PRO RODINU

na Kampě
13. 8. 2016 od 15:00

- soutěže a zábava pro děti
- středověcí rytíři
- skákací hrad
- cukrová vata
- občerstvení
- balónky
- klauni

VSTUP ZDARMA

Začínáme POCHODEM PRO RODINU ve 14:00 na Ovocném trhu

www.denprorodinu.eu

VELKÝ PODVOD MINISTRA DIENSTBIERA

O čem doopravdy je zákon o homosexuálních adopcích

Jak může zákon o adopci dětí v registrovaném partnerství přispět k lepší ochraně práv dětí? Není motivován spíše snahou zlegalizovat dnes už fungující praxi výroby dětí na objednávku?

Ministr Dienstbier vypracoval a ve vládě prosadil návrh zákona umožňující osobě žijící v registrovaném partnerství adoptovat děti svého partnera. Odůvodňuje to právy dětí, tím, aby dítě neskončilo v dětském domově, aby partner mohl vyzvedávat dítě ze školky či mohl vidět zdravotní dokumentaci dítěte.

Je to obrovský podvod vůči veřejnosti, o nic z toho nejde.

Adopce versus rodičovská práva

Především, má-li někdo adoptovat dítě, musí nejdříve být druhý biologický rodič dítěte zbaven rodičovských práv. Bez toho to prostě nejde (leďa by dítě mělo v rodném listě rodiče tři, ale s tím ministrem Dienstbier zatím nepřišel).

Uvedu pár příkladů:

1. Mějme rozvádějící se pár s dětmi – naprosto běžná situace, bohužel. Děti jsou soudem svěřeny matce. Tato matka se znovu provdá, dítě logicky žije s ní a s jejím novým manželem, něco dnes naprosto běžného. Bývalý manžel, otec dítěte, samozřejmě má právo se s dítětem pravidelně stýkat (případů, kdy má z nějakého důvodu zákaz, je naprosto minimum). Přijde někomu normální, aby matčin nový manžel její dítě adoptoval? Kolik otců by se asi v takové situaci nechalo zbavit rodičovských práv ve prospěch nového manžela své bývalé ženy?

2. Mějme rozvádějící se pár s dětmi. Děti jsou soudem svěřeny otci. Tento otec se znovu ožení, dítě žije s ním a s jeho novou manželkou, bývalá manželka, matka dítěte, má právo se s dítětem pravidelně stýkat. Přijde někomu normální, aby otcova nová manželka jeho dítě adoptovala? Kolik matek by se asi v takové situaci nechalo zbavit rodičovských práv ve prospěch nové manželky svého bývalého muže?

Rozvádějící se lidé se rozvádějí se svými partnery, ale nerozvádějí se svými dětmi, děti se nechtějí zbavit, o ty naopak bojují.

3. Mějme dvě registrované lesbičky. Jedna vychovává vlastní dítě. Proč někomu přijde normální, že její partnerka by to dítě měla adoptovat, proč někdo považuje za samozřejmost, že skutečný otec dítěte se jen tak nechá zbavit rodičovských práv?

Foto: Flickr, Tom Godber (CC BY-SA 2.0)

○ co ve skutečnosti jde?
○ děti, nebo o byznys?
○ zajištění základních práv, nebo o legalizaci nepravosti?

4. Mějme dva registrované gaye. Jeden vychovává vlastní dítě. Proč někomu přijde normální, že druhý by to dítě měl adoptovat? Proč někdo považuje za samozřejmost, že skutečná matka dítěte se jen tak nechá zbavit rodičovských práv?

To všechno jsou přeci naprosto absurdní situace.

5. Mějme dítě, kterému se rodiče zbavili v autě a vychovává je dědeček s babičkou. Proč ještě nikoho nenapadlo, že by dědeček s babičkou měli svého osiřelého vnuka či svou osiřelou vnučku adoptovat? Co, ministře Dienstbiera? Je

to mnohem častější situace než ti gayové či lesbičky...

Zástupné důvody

„Tento zákon pouze akceptuje realitu a jeho cílem je zajistit, aby děti v těchto rodinách měly stejná práva jako ostatní děti – například aby ten druhý z partnerů mohl vyzvednout dítě ve školce nebo ve škole, aby mohl získat přístup k informacím o zdravotních záležitostech, a ano, i v tom extrémním případě, když zemře ten biologický rodič, tak aby to dítě mělo upraven vztah k tomu druhému partnerovi, ke kterému může mít stejně silný vztah jako k biologickému rodiči, který je schopen v té domácnosti, kde to dítě s oběma partnery žije, zajistit pro to dítě nejlepší možné podmínky, to dítě je na něj zvyklé,“ řekl ve Sněmovně Dienstbier.

Tak za prvé, k tomu, aby někdo mohl vyzvednout dítě ze školky, stačí souhlas druhého rodiče. Kamarád vyzvedává děti své přítelkyně ze školky naprosto běžně. Stejně tak činí spousta babiček či dědečků. Obdobně je to s poskytováním informací o zdravotním stavu – poskytují se osobám blízkým a tomu, koho pacient – v případě dítěte zákonný zástupce – určí.

Za druhé, dejme tomu, že dítě zůstane bez rodičů poté, co jeden z rodičů zemřel již dříve v minulosti a druhý rodič – registrovaný partner A – nyní. Brání něco svěřeni takového dítěte registrovanému partnerovi B do pěstounské péče? Určitě ne zákon. V důsledku čerstvého nálezu Ústavního soudu zákon v takovém případě dokonce nebrání ani tomu, aby pozůstalý partner takové dítě adoptoval. Je však otázkou, proč by to dělal a vymazával v dítěti vzpomínku na jeho dávno zemřelého rodiče, který měl dítě rád, nijak mu neublížil a jehož obrázek visí dítěti na stěně v pokojíčku.

Jak se věci doopravdy mají

O co tedy jde? Proč takový humbuk a umanutost? Jde o to, že zákon zlegalizuje už dnes fungující praxi výroby dětí na objednávku:

První situace: Dva gayové se dohodnou s kamarádkou, že jeden z nich poskytne své sperma a po umělém oplodnění ona dítě za odměnu odnese a po porodu dítě odloží. Podle platného zákona bude dárce spermatu otcem, ale

druhý partner nemůže takto na svět přivést dítě adoptovat. Dienstbierův zákon to umožní, i když se o tom vůbec nemluví.

Podobná situace: Dvě lesbičky se dohodnou s kamarádem, že jedné z nich daruje sperma a ta dítě odnese a porodí, žádného otce do rodného listu neuvede. De iure se porodem stane matkou dítěte, ale její partnerka nemůže toto dítě adoptovat. Dienstbierův zákon to umožní, i když se o tom vůbec nemluví.

Ponechám na každém, aby si vyřešil se svým svědomím, zda je něco takového etické a zda je to v zájmu dětí nebo v zájmu homosexuálů.

Dienstbier by však měl přestat podvádět voliče, přiznat barvu a otevřeně říct, jak se věci doopravdy mají. Voliči nejsou idioti.

Pavel Hasenkopf
<http://blog.aktualne.cz>
(Mezilitulky redakce)

ÚVAHY O NEDĚLI

Nejsem zmocněn k výkladu Písma svatého a nevím, zda se nedotýkám něčeho, co už z povolanějších úst či moudřejšího pera vzešlo – přesto se chci podělit o svůj postřeh či přirovnání vycházející z biblických veršů. Z knihy Genesis víme, že Bůh člověka stvořil šestého dne jako svůj obraz, ustanovil jej nad přírodou a sedmého dne po velmi dobrém díle odpočíval. Evangelium nás zpravuje o Kristově vzkříšení prvního dne po sobotě. A v Janově Zjevení se o šelmě usilující o zkázu lidí dozvídáme, že nese číslo šest set šedesát šest, což je číslo označující člověka.

Úvaha první

Rozhlédneme-li se kolem sebe, nemůžeme nevidět široce rozšířený neduh, který je hříchem proti třetímu přikázání: nesvětime sváteční sedmý den, sabat (česky řečeno děláme v neděli). Proč? Co se stalo, že jsme podlehlí slabosti, hlouposti, vině? Snad to, že Zlý jako by postavil člověka mezi dvě zrcadla, aby mu zabránil vstoupit do sabatu a podobně jako při poruše přenosu genetické informace či zadrhnutí jehly na gramodesce se místo řádné sekvence 1,2,3,4,5,6,7,1,2,3,... ozvalo 1,2,3,4,5,6-6-6... (Znovu zdůrazňuji, míním to jako metaforu usnadňující pochopení, ne jako nějakou gematrickou hříčku.) Jsme jako by uvěznění do umělého prismatu, v němž oběma směry vidíme jen sebe – jak směrem k Hospodinu a jeho (sedmému) dni, tak směrem k přírodě a jejímu řádu (sym-

bolicky k pěti dnům před člověkem) – a také se nám relativně vzdalují lidé vedle nás (protože náš obraz v zrcadle je nám bližší než oni). Je nám jakoby podsovována logika krasohledu, která z nepatrného střípku tká květy falešné dokonalosti a zastírá kontext a smysl světa, do něhož jsme byli vsazeni.

strádá, churavíme. Strachujeme se o sebe a přestáváme brát ohled na druhé.

Co s tím? Prostě ta dvě zrcadla odstranit, rozbít pomyslný krasohled. Podívejte se, jak se to hned vylepší: Nic nám nebrání dosáhnout na sedmičku. Dopřejeme si sabat, spočineme v Boží blízkosti, porovnáme svůj život s jeho předlohou.

Zlý jako by postavil člověka mezi dvě zrcadla, aby mu zabránil dívat se směrem k Hospodinu a k přírodě a jejímu řádu.

Rozdíl v nedělní návštěvnosti mezi kostelem a supermarketem a raketový vzestup módy selfie snímků dokládají, že se takový záměr Zlému docela daří (ostatně má pro to i umné argumenty): Sedmička v uvedené řadě se stala nedostupnou. Z časoprostoru pro chválu a zasnutí jsme odráženi zpět do bezvýhodné člověčiny, k šestidennímu pachtění, spotřebě a pozemským tužbám (máme si přece zemi podmanit a panovat nad ní!). V zrcátkách mobilních telefonů hýčkáme svou vlastní podobu (vždyť je to velmi dobré!) místo toho, abychom hleděli na Boha a pečovali o jeho obraz v nás. Jsme sami, tělo je přesceno a duše

Uznáme, že nám nepřísluší říkat o sobě „je to velmi dobré“, nýbrž „buď chvála tomu, kdo nás takto učinil“. Ohlédneme se, abychom se dívali na krásu stvoření stejným směrem jako Stvořitel (vzpomeňme, co o pohledech milujících se říká Exupéry), a nikoli prospěchářskou optikou „co je na tom dobrého pro mě“. Pochopíme, že ze svého panování budeme jednou odevzdávat správcovské účty, a začneme se podle toho chovat. Přestaneme tíhnout ke svému obrazu v zrcadlech a opět získáme hledisko, které nám umožní objevovat v bližních sebe – člověka – a činit jim, co chceme, aby oni činili nám.

Třetí přikázání je mostem od potlačení špatných tužeb (9. a 10. přikázání), vyvarování se špatných skutků (5. až 8. přikázání) a úsilí o spořádanost rodiny (4. přikázání) k účtě k Božímu jménu (2. přikázání) a k uznání jeho svrchovaného primátu (1. přikázání), branou od zákona soužití se stvořením a bližními k zákonu soužití s Bohem. Je správné, aby tato brána měla co nejohmatanější kliku a nebyla zakramařená.

Úvaha druhá

Kristovo vzkříšení je bezesporu tajemstvím, kterému v pozemském životě nepřijde a možná ani nemáme přijít zcela na kloub. Je to radostná skutečnost, která nás nesmírně přitahuje mimo jiné právě tím, že se vymyká našemu chápání a můžeme do ní vložit naděje, které nemáme do vezdejších souřadnic kam umístit. Smíření s tím, že vzkříšení neobsáhneme, přesto pro něj potřebujeme najít alespoň nějaký styčný bod.

Zkusme si vzít neděli, první den po sobotě, den, jež Bůh pro vzkříšení zvolil, *voskresenie*. Je to první den v novém týdnu, týdně, který je proměněn dokonatým dílem spásy (1,2,3,4,5,6,7,1,...)? Nebo je to osmý den, jakási koruna nad biblickým sedmým, svátečním dnem odpočinku, či dokonce tečka za dějinami, skrze kterou je člověk vysvobozen ze sedmidenního koloběhu své námahy (1,2,3,4,5,6,7,8)? Znamená to, že už nemá

me světít sobotu, nýbrž neděli? Je to otázka, s níž si nevíme rady, jedni mají v kalendáři týdny od neděle, druzí od pondělí. Odpověď není snadná, tak jsme se jí vyhnuli tím, že jsme uvykli víkendům a sobota s nedělí je zkrátka jeden časový úsek, kdy se (většinou) nejde do práce. Tušíme a celkem vzato nepochybujeme, že týden má svůj vrchol, který je třeba oslavit, ale nejsme s to rozpoznat jeho ostrou špičku.

Podobné je to s eucharistií, tu právem vnímáme jako dotyk se vzkříšením, vždyť skutečně je setkáním a spojením s živým Ježíšem. Jenže i zde nás od plnosti dělí jistá aproximace, pořád se nám tu rozcházejí případy s podstatou (až na vzácné výjimky eucharistických zážraků) – ostatně Kristus tím vyšel vstřícnosti naší omezenosti a smrtelnosti.

Zijeme ve větší či menší neurčitosti a někde v ní je ten bod dokonalosti, k němuž v hloubi duše směřujeme. Je to jako s navigačním systémem, který při zaměřování polohy nejprve zobrazuje přibližný okruh a postupně vypočtenou pozici zpřesňuje směrem ke skutečnosti. (Rozvinu-li toto přirovnání, je ďáblou snahou naši navigaci různě mást a bránit jí ve výpočtech, avšak nikdy není schopen docílit toho, aby se cílový bod nacházel mimo přibližný okruh; jinými slovy: je ďáblou snahou naše svědomí a touhu po Bohu různě mást a bránit jejich vnitřnímu hlasu, avšak nikdy není schopen docílit toho, že bychom v pozemském ži-

votě zcela ztratili možnost nalezení Boha a svobodného rozhodnutí pro něj.)

Rozměry prostoru a času i veškeré dálavy lidské abstrakce jsou jaksi malé pro vstřebání Kristova zmrtvýchvstání, pro vstřebání Boha samého. A přece plátí, co jsem napsal výše – že totiž (cimrmanovsky řečeno) kroužíme kolem. Je v tom paradox a naděje, kroužit kolem nekonečně velikého Boha.

Z této konstelace je jediné východisko. Mohu se mýlit, ale dospěli a dospívají k němu mnozí, různými a vzájemně nezávislými cestami. Východisko, že vše (celé stvoření) směřuje do jediného úběžníku, bodu dokonalosti, k Bohu, do Boha. Věda svým bádáním a důkazy rozpoznává tento trend, Lemaître jej uchopil v teorii velkého třesku, sindonologové (ti, kdo zkoumají Turínské plátno) tíhnou ohledně okamžiku zmrtvýchvstání k podobnému závěru. Umělci obdaření inspirací a intuící vypovídají ve svých dílech o tom, že dokonalost spočívá v nekonečné jednoduchosti, např. když již zmíněný Exupéry píše o křivkách letadla a ženského těla, nebo Poe ve svém eseji *Eureka*. A víra, s tou přijímáme pravdu zjevenou v Písmu: „Bůh bude všechno ve všem“ (1 Kor 15,28).

Vojtěch Macek

Ing. Vojtěch Macek
pracovník církevní správy

Ad „Letem světem“ – Tak jsme po brexitu, RC Monitor 10. 7. 2016

RC Monitor přetiskl facebookový profil Markéty Šichtařové, která si ke komentování brexitu vybrala větu z usnesení Evropského parlamentu z 28. 6. 2016 „Je nutné se vyhnout řešení, kdy by si státy samy volily oblasti integrace.“

Jak se každý může přesvědčit (viz <http://www.europarl.europa.eu>), jde o větu z pasáže o potřebě reformy EU, konkrétně jaký by měl být obsah členství v EU (Británie má spoustu výjimek, které ostatní nemají). Evropský parlament zde odmítá myšlenku členství v EU *à la carte* – s volitelným obsahem, naopak požaduje

v zásadě stejný obsah členství pro všechny, tak jako je to doposud. Toto je i postoj České republiky. Typicky zavádějící je věta, kterou redakce ještě zvýraznila (to na facebooku nejde): „EU bude nyní dělat vše pro to, aby zničila národní měny.“

Zavádějící je nejméně ze tří důvodů. Zaprvé, jde o právně nezávazné usnesení Evropského parlamentu, tedy jednoho z unijních orgánů, ne o závazné rozhodnutí celé EU. Zadruhé, kdyby paní Šichtařová chtěla být objektivní, citovala by i větu předcházející: „zatímco se některé členské státy mohou rozhodnout, že se chtějí integrovat pomaleji nebo do menší míry, je nutné atd. ...“. Jenomže to se nehodí, protože tato věta potvrzuje, že kdo

nemá euro, může ho nemít i nadále; potom také nelze říci, že EU chce zničit národní měny. Zatřetí, EU nejsou oni, EU jsme my. Rozhodnutí Unie spoluvytvářejí čeští ministři v Radě spolu s českými europoslanci. Vytváření dojmu, že v Bruselu přistáli Martani a chtějí nám škodit, je typické pro ty, kdo nemají vlastní prospěšné řešení, ale potřebují vnějšího nepřítele k ospravedlnění svých nekonstruktivních výkřiků.

Pavel Svoboda, poslanec Evropského parlamentu (EPP / KDU-ČSL)

Příští číslo RC Monitoru vyjde k neděli 11. září 2016. Přejeme pokojné léto!

Letem světem

Tragické smrti kněze Jacquese Hame-la se věnujeme uvnitř čísla, ale stejně i na tomto místě vzdáváme čest jeho památce. Další memento z mnohých, další signál, znamení doby, která bychom měli umět číst. A včas. Ale dokážeme to? Jménem českých a moravských biskupů vydal prohlášení kardinál Dominik Duka, z něhož vyjímáme: „Tento zločin, který se vymyká civilizované společnosti, je třeba zcela odsoudit. Musím však také s odkazem na statistiky OSN s bolestí konstatovat, že v samotné Francii bylo v roce 2014 zaznamenáno téměř 600 útoků na křesťanské kostely, modlitebny a synagogy. Oproti roku 2013 se jedná o zvýšení počtu útoků o téměř 80 %. Myslím, že tato čísla hovoří výmluvnými slovy, zvláště pak i v kontextu toho, že **v celém světě je pro svou víru každý rok uvězněno, mučeno i zavražděno více jak 100 tisíc křesťanů, včetně několika desítek kněží a řeholních sester.** V situaci, které čelíme, však nestačí jen slova lítosti a semknutosti, ale je zapotřebí, aby od slov došlo také ke skutečným krokům opravdové obrany a ochrany těch, kteří jsou vedeni jak ovce na porážku (slovy Bible).“ A ještě k tomu hroznému svatoanenskému ránu: jeden z vrahů byl usvědčeným teroristou. Byl samozřejmě odsouzen... k nošení náramku. Aktivní omezení měl dříve na celých 24 hodin, ale nelíbilo se mu to a pro dobré chování mu byly deaktivovány dopolední hodiny. Proto se do plánu hodila ta ranní mše svatá.

Už první den **návštěvy papeže Františka v Polsku unikala jeho některá zásadní slova hlavním médiím.** Kdyby jen těm českým, tolik by to nepřekvapilo, ale dokonce i polská periodika zapomněla uvést např. to, že při setkání s členy polské vlády a parlamentu zdůraznil pro tuto zemi zásadní otázku: ochranu lidského života. Mj. papež řekl: „**Každý člověk má být přijat a jeho život chráněn od početí do přirozené smrti.**“

Koláž: mimi

Všichni jsme povoláni, abychom lidský život měli v úctě a ochraňovali jej. Úkolem země, Církve a každého z nás je také zajištění konkrétní pomoci všem, kteří se nacházejí v těžké životní situaci, aby nevnímali počatí dítě jako ohrožení, ale jako dar. Také jsme voláni k pomoci nejslabším a nejubožejším, aby nezůstali osamělí a opuštění.“ V Polsku ještě chvíli zůstaňme. Ve středu 27. července totiž Evropská komise vydala vůči této zemi a její vládě doporučení, ve kterém je vyzývá, aby učinily kroky k „zasta-

vení ohrožení právního státu“. EU má dlouhodobě pocit, že legitimně zvolená (mimochodem myslím, že skvělá) polská vláda jedná chybně, a tak pořád pracuje na tom, aby tlak z této centrály donutil politické špičky našich sousedů ke kapitulaci. Server *iDNES.cz* citoval ministra vnitra Błaszczaka: „**Evropská komise si zjevně nevzala ponaučení z brexitu.**“ Jde o precedens (takový postup využila evropská exekutiva vůbec poprvé), v jehož finále mohou členské země EU rozhodnout o likvidaci hlasovacích práv v ministerských radách EU, není potřeba se bát. Již nyní je jasné, že jednohlasné ano nezazní. Viktor Orbán za Maďarsko totiž nedávno vzkázal, že šikanu Polska podporovat nebude a s tímto doporučením se jeho země neztotožní. Ne nadarmo se říká, že „Polak i Węgiel bratanki do szabli i do szklanki“.

V jednom z rozhovorů na DVTV se objevila skvělá reklama na Den pro rodinu. Pozvání najdete také uvnitř tohoto čísla *RC Monitoru*, jsme hrdými partnery akce, která se koná v týž den, kdy je v Praze tzv. Gay pride. Reklama spočívala v tom, že si na tuto aktivitu výrazně stěžoval bývalý šéf homosexuálního festivalu Mezipatra. Nelíbilo se mu, že za tím jsou lidé „z takzvaného občanského sektoru“. **A kdo jiný by za tím mohl být, když je to den pro rodinu, ve které žijí mámy, tátové a děti?** Nezapomeňte si udělat poznámku do svých kalendářů k 13. srpnu a na Kampě na viděnou!

-zd-

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Sdružení Anny Bohuslavy Tomanové srdečně zve na setkání s biskupem Mons. Athanasiem Schneiderem ve dnech 16.–18. září 2016

Biskup Schneider, misionář pravé eucharistické úcty, hlásá Boží slovo po celém světě a má co říci i k dalším aktuálním tématům, jež nás znepokojují ve světě i v samotné Církvi.

Narozen roku 1961 v Kyrgyzstánu (střední Asie) deportovaným německým rodičům; roku 1973 emigroval do Německa; roku 1990 vysvěcen na kněze; pokračoval ve studiu v Římě. Roku 2006 byl jmenován biskupem. Působí jako pomocný biskup arcidiecéze Astana v Kazachstánu. Je předsedou liturgické komise a generálním sekretářem Biskupské konference Kazachstánu.

Foto: <http://www.sacraliturgia.org>

Pátek 16. 9. 2016 Velehrad

15.30 Pontifikální mše sv. v tradičním staroslověnském ritu v bazilice
Přednáška/beseda v Sále kardinála Špidlíka

Sobota 17. 9. 2016 Klášterec nad Orlicí

10.00 Mše sv. v tradičním ritu v kostele Nejsvětější Trojice
Přednáška/beseda v místní sokolovně
Svátostné požehnání v kostele

Neděle 18. 9. 2016 Čáslav

10.30 Mše sv. v tradičním ritu v kostele sv. Alžběty
13.30 Přednáška/beseda v sále hotelu Grand
17.00 Setkání Mons. Schneidera s kněžími na faře

Při přednáškách/besedách bude zajištěn překlad do češtiny.

Další informace poskytne Mgr. Simona Nagyová na tel. 777 882 197.

www.farnostklasterec.cz

7. 8. Ne	19. neděle v mezidobí Mdr 18,6–9, Žl 33, Žid 11,1–2,8–19, Lk 12,32–48	14. 8. Ne	20. neděle v mezidobí Jer 38,4–6,8,10, Žl 40, Žid 12,1–4, Lk 12,49–53
8. 8. Po	Památka sv. Dominika, kněze Ez 1,2–5,24–28c, Žl 148, Mt 17,22–27	15. 8. Po	Slavnost Nanebevzetí Panny Marie (Doporučený svátek) Zj 11,19a; 12,1,3–6a,10ab, Žl 45, I Kor 15,20–27a, Lk 1,39–56
9. 8. Út	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy / Oz 2,16b,17b,21–22, Žl 45, Mt 25,1–13	16. 8. Út	sv. Štěpán Uherský Ez 28,1–10, Dt 32,26–36, Mt 19,23–30
10. 8. St	Svátek sv. Vavřínce, jáhna a mučedníka 2 Kor 9,6–10, Žl 112, Jan 12,24–26	17. 8. St	sv. Myron, kněz a mučedník Ez 34,1–11, Žl 23, Mt 20,1–16a
11. 8. Čt	Památka sv. Kláry, panny Ez 12,1–12, Žl 78, Mt 18,21–19,1	18. 8. Čt	sv. Helena Ez 36,23–28, Žl 51, Mt 22,1–14
12. 8. Pá	sv. Jana Františka de Chantal, řeholnice Ez 16,1–15,60,63 (Ez 16,59–63), Iz 12,2–6, Mt 19,3–12	19. 8. Pá	sv. Jan Eudes, kněz Ez 37,1–14, Žl 107, Mt 22,34–40
13. 8. So	sv. Poncián, papež, a Hippolyt, kněz, mučedníci Ez 18,1–10,13b,30–32, Žl 51, Mt 19,13–15	20. 8. So	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve Ez 43,1–7a, Žl 85, Mt 23,1–12
21. 8. Ne	21. neděle v mezidobí Iz 66,18–21, Žl 117, Žid 12,5–7,11–13, Lk 13,22–30	28. 8. Ne	22. neděle v mezidobí Sir 3,19–21,30–31, Žl 68, Žid 12,18–19,22–24a, Lk 14,1,7–14
22. 8. Po	Památka Panny Marie Královny 2 Sol 1,1–5,11b–12, Žl 96, Mt 23,13–22	29. 8. Po	Památka Umučení sv. Jana Křtitele Jer 1,17–19, Žl 71, Mk 6,17–29
23. 8. Út	sv. Růžena z Limy, panna 2 Sol 2,1–3a,14–17, Žl 96, Mt 23,23–26	30. 8. Út	sv. Fiakr, poustevník I Kor 2,10b–16, Žl 145, Lk 4,31–37
24. 8. St	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola Zj 21,9b–14, Žl 145, Jan 1,45–51	31. 8. St	sv. Rajmund, řeholník, kardinál I Kor 3,1–9, Žl 33, Lk 4,38–44
25. 8. Čt	sv. Benedikt a druhové, mučedníci I Kor 1,1–9, Žl 145, Mt 24,42–51	1. 9. Čt	sv. Jiljí, opat I Kor 3,18–23, Žl 24, Lk 5,1–11
26. 8. Pá	ct. Martin Středa I Kor 1,17–25, Žl 33, Mt 25,1–13	2. 9. Pá	sv. Justus I Kor 4,1–5, Žl 37, Lk 5,33–39
27. 8. So	Památka sv. Moniky I Kor 1,26–31, Žl 33, Mt 25,14–30	3. 9. So	Památka sv. Řehoře Velikého I Kor 4,6–15, Žl 145, Lk 6,1–5
		4. 9. Ne	23. neděle v mezidobí Mdr 9,13–18, Žl 90, Flm 9b–10,12–17, Lk 14,25–33
		5. 9. Po	sv. Viktorin, biskup a mučedník I Kor 5,1–8, Žl 5, Lk 6,6–11
		6. 9. Út	sv. Magnús, opat I Kor 6,1–11, Žl 149, Lk 6,12–19
		7. 9. St	sv. Melichar Grodecký, mučedník I Kor 7,25–31, Žl 45, Lk 6,20–26
		8. 9. Čt	Svátek Narození Panny Marie Mich 5,1–4a, Žl 13, Mt 1,1–16,18–23
		9. 9. Pá	sv. Petr Klaver, kněz I Kor 9,16–27, Žl 84, Lk 6,39–42
		10. 9. So	bl. Karel Spinola, kněz a mučedník I Kor 10,14–22, Žl 116B, Lk 6,43–49

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: Mgr. Roman Cardal, Ph.D., fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.